Taxa poștală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 4 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Boturile roșii

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Boturile roşii

Nr. 4

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:

1934

CAPITOLUL I
Factoreria fortificată

Deasupra unei vaste întinderi absolut pustie, în plină Sahara, strălucea un soare arzător, care ajunsese aproape la zenit.

Şi acest soare de foc lumina o scenă ciudată, absolut nouă în acele locuri, care de obicei nu sunt străbătute decât de caravane de arabi şi de cămile.

Pe teren, într-un fel de albie largă şi cu fundul neted, săpată de capriciul ultimului simun în mijlocul unor dune de nisip, se vedea un aeroplan destul de ciudat. Era un hidroavion, a cărui nacelă prevăzută cu un parbriz cu ferestrui, amintea exact forma unei bărci auto-motoare.

În faţa aeroplanului stau în picioare trei bărbaţi… Bărbaţi? Nu! Tineri, sau mai bine zis trei băieţi. Dar ce băieţi eroici!... Cei trei aviatori, opriţi astfel în plină Sahara, erau trei cercetaşi din Italia, a căror vârstă varia între 14-15 ani şi care se numeau Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria Calega zis Jean Bart.

Cu sextantul la ochi, Jean Bart observa. Apoi combinând observaţiile sale solare cu indicaţiile orare ale cronometrului, făcu cu creionul câteva calcule pe o pagină a carnetului pe care Marius Colombo îl ţinea cu o mână (căci în aventuri recente, şi Marius şi Jean Bart fuseseră amândoi răniţi la braţul stând pe care-l ţineau încă legat de gât şi deci nu-l puteau întrebuinţa). Şi după ce termină calculele, zice:

— Suntem la aproximativ 10 grade şi 3 minute longitudine est după meridianul Parisului şi la 19 grade şi 12 minute longitudine nord… Adică… Se întrerupse ca să se gândească, apoi ridicând capul, zise cu glas sigur: adică ne găsim în acea regiune din nord-vestul Saharei care se găseşte aproximativ la o distanţă egală între Timbuctu spre sud şi Ghadames spre nord.

— Ghadames e în Tripolitania, observă Raimondo şi deci ocupat de italieni. Cam ce distanţă kilometrică poate fi pân-acolo?

— O mie două sute de metri? zise Raimondo. Punând în medie două sute de kilometri pe oră, fac şase ore de zbor. Am benzină suficientă spre a zbura până la Ghadames. Acolo avem mai multe posibilităţi de a ne putea reaproviziona decât la Aruan,

staţiune militară franceză. Şi la Ghadames vom fi chiar mai aproape de Lisabona, de unde trebuie să pornim pe deasupra Atlanticului, spre a ajunge la New-York. Haidem dar la Ghadames.

— Haidem şi la Ghadames, conchise Marius, care în timpul acelei deliberări nu deschisese gura.

Sextantul fu pus la locul lui în lada din nacelă.

Cei trei băieţi îşi înfundară bine pălăriile pe cap şi se aşezară la locurile lor, în nacelă.

— Gata? întrebă Raimondo.

— Gata! răspunseră împreună Marius şi Jean Bart.

Elicea punându-se în mişcare aprinse în acelaş timp motorul şi aparatul, după ce rulă pe terenul neted, îşi luă zborul. Urmând indicaţiile lui Jean Bart, Raimondo, când ajunse la o înălţime de 500 metri lansă aeroplanul în linie dreaptă spre nord.

— E ora 12 şi jumătate, zise Jean Bart. Dacă toate merg bine, vom ajunge la Ghadames între şase şi jumătate şi şapte post meridian.

— Să sperăm că totul va merge bine, ce naiba! zise Marius. Am păţit destule de la plecarea din Roma şi până azi!

— Cred şi eu! observă Raimondo, râzând. Când ne vom întoarce la Roma o să avem destul de povestit camarazilor noştri.

Atmosfera era curată, nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt.

Timp de două ore şi jumătate de zbor continuu şi regulat, cu viteză de două sute de kilometri pe oră, cei trei cercetaşi nu avură dedesubtul lor decât o imensă întindere da nisip, de dune, de suprafeţe stâncoase, alternând între ele.

Dar, în clipa în care Jean Bart spunea, că era ora patru, Marius Colombo, care dintre cei trei avea ochii cei mai buni, exclamă vesel:

— Însfârşit, iată-ne la capătul acestui păcătos pustiu, unde era să ne lăsăm pielea[1], văd munţi în faţa noastră!

— Nu sunt oare nori, sau ceaţă pe care îi iei drept munţi? întrebă Raimondo.

— Nu! observă Jean Bart. Cred că Marius are dreptate. El a zărit masivul accidentat al Ahaggarului, din sudul Algeriei. Dealtminteri, e uşor de controlat.

Şi Jean Bart, luând ocheanul, îl îndreptă în direcţia în care

[1] Vedeţi No. 3 din *Cei trei Cercetaşi*.

zbura aeroplanul.

— Nu încape îndoială. Suntem în faţa Ahaggarului. În zece minute vom fi deasupra frontierei coloniei italiene.

Nici nu trecuseră cele zece minute şi Jean Bart, care aplecat afară din nacelă, privea în jos, strigă cu vioiciune:

— Iată, am ajuns la frontieră!

Raimondo se plecă şi el puţin într-o parte, fără a lăsa însă., volanul şi privi ca şi ceilalţi doi în jos.

Aerocul lăsase în urmă acel punct extrem al coloniei italiene şi începuse să zboare deasupra lanţului muntos al Ahaggarului, când cei trei băieţi simţiră o zguduitură puternică.

— Vârtejuri! urlă Marius.

— Da! confirmă Raimondo. Ne vom urca mai sus.

— Dar, punând mâna pe cârma de altitudine, auzi un fel de gâlgâit, îndărătul lor, în rezervorul de benzină; motorul avu opriri şi elicea începu să se învârtească mult mai încet.

— Ce e asta! exclamă Raimondo surprins, şi cu sânge rece, manevră astfel încât să facă aparatul să scoboare în zbor planat, menţinându-l în echilibru, în ciuda golurilor de aer. Mulţumită stabilizatorului automat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jean Bart.

— Nu ştiu încă nici eu! răspunse Marius care, se vârâse pe jumătate sub capota motorului.

Faptul evident era acesta: motorul nu mai funcţiona şi de aceea coborau.

Între timp, Raimondo, făcând ca aparatul să execute mici salturi şi lungi alunecări succesive, îl dirija cu îndemânare spre un platou destul de înalt pe care îl descoperise atunci şi care forma un excelent câmp de aterizare.

— Atenţie! strigă el deodată.

Aerocul atinse pământul, mai făcu un mic salt, recăzu uşor. Alunecă pe roate şi se opri.

Cei trei cercetaşi erau în picioare. Jean Bart rezemat de spătarele scaunelor anterioare. Raimondo şi Marius aplecaţi asupra motorului.

— Eu cred, zise Marius, că, în ciuda precauţiunilor luate în timp ce sufla simunul în Sahara, nisipul s-a infiltrat în motor. Nu m-aşi mira dacă n-o fi iar astupat tubul de scurgere al benzinei…

— Aşa trebuie să fie, întrerupse Raimondo. Să demontăm întâi şi întâi tubul, e mai uşor.

Şi erau tocmai să se apuce de lucru când Jean Bart, strigă:

— Un om!

Raimondo şi Marius se ridicară şi văzură înaintând spre ei cu paşi repezi un om îmbrăcat europeneşte, cu cască pe cap şi cu o puşcă în mână.

Aventurile precedente îi învăţaseră să fie prudenţi.

Marius şi Jean Bart îşi scoaseră *browning-urile* pe când Raimondo luă carabina. Tot el strigă:

— Stai pe loc! Cine eşti?

Pe platou, omul se opri şi punând puşca p, e umăr, fără îndoială, spre a arăta că nu venea ca duşman, răspunse:

— Italian!

— Italian! La naiba! strigă voios Marius. Un italian aici în pustiul ăsta?

Cei trei băieţi, săriră din nacelă.

— Oh! exclamă omul, uimit. Dar asta e uniforma cercetaşilor italieni!

— Suntem într-adevăr cercetaşi italieni, răspunse Raimondo, întinzându-i amândouă mâinile. Ne cheamă Raimondo, Marius şi Jean Bart. Şi venim de la Roma, via Oceanul Atlantic, Mozambic, Somalia şi Sahara. Dar dumneata?

Omul era înmărmurit.

Trei cercetaşi, care aterizează cu aeroplanul pe un platou din mijlocul deşertului, venind din Roma, nu e un eveniment ordinar! Ba e de natură să uimească chiar pe un om, care crede că, nu mai are de ce să se mire!

— Extraordinar! zise el.

Dar luând amândouă mâinile lui Raimondo, zise:

— Eu sunt Rafael Panunzio din Abruzia. Am colo, în marginea acestui platou, îndărătul acelei stânci o factorerie. Mă ocup cu creşterea oilor *Merinos.* Sunt de douăzeci şi cinci de ani aici cu soţia şi patru fii, dintre care trei au trecut de douăzeci de ani, iar ultimul n-are decât doisprezece; mai am şi o fetiţă de nouă ani. Veniţi! Veniţi la factorerie! Dar, spuneţi-mi mai întâi de ce aţi aterizat?

— O pană la motor, răspunse Marius.

Rafael Panunzio încruntă fruntea cu un aer de îngrijorare.

— Veniţi, zise el, vom pune aeroplanul la adăpost în curtea mea. Puteţi demonta repede aripile?

— Da! răspunse Raimondo, uimit de cuvintele lui Panunzio şi de expresia de îngrijorare de pe faţa lui.

— Deci aeroplanul va putea trece prin poartă… Dar, trebuie să

vă grăbiţi. Suntem în mare pericol dacă ne surprinde răsăritul lunii şi suntem încă afară. Şi azi, când cerul e senin, luna se va vedea imediat ce soarele va dispare îndărătul piscului de colo.

— Dar bine, întrebă Marius, ce pericol ne aşteaptă… şi ce are a face luna?…

Dar, stăpânul factoreriei luă un aer grav şi plin de autoritate, întrerupându-l brusc:

— Vă voi explica, îndată ce aeroplanul şi d-v., veţi fi la adăpost. Haidem deci să-l împingem până la factorerie! Repede! Repede!

Fără a înţelege, dar destul de alarmaţi de tonul lui Rafael Panunzio, impresionaţi şi de spaima ce se citea pe faţa acelui om, care era totuşi un colos şi abia încărunţit cu toate că avea cincizeci de ani, cei trei cercetaşi se executară.

Trăgând şi împingând aeroplanul îl făcură să ruleze în direcţia arătată de Panunzio; ocoliră o grămadă enormă de stânci şi se opriră brusc uimiţi de cele ce vedeau înaintea ochilor.

Se aşteptaseră să vadă nişte construcţii joase, cu o curte mare, şoproane, grajduri, o grădină poate; lucruri evocate de cuvintele factorerie-fermă.

Şi, în loc, se găseau în faţa unei construcţii care avea toată înfăţişarea unui fort militar.

Pe un al doilea platou, aproape tot atât de vast ca şi primul se înălţa un cadrilater de ziduri crenelate, foarte groase şi îndărătul acestora se ridicau acoperişuri în pantă înconjurate şi ele de un soi de parapet prevăzut cu creneluri. Şi în zidul înconjurător se deschidea o poartă înaltă, formidabilă, cu drugi enormi de fier şi deschizături prevăzute cu zăbrele.

— Asta e factoreria? exclamă Marius.

— Repede! Repede! le strigă Rafael Panunzio, văzându-i că sau oprit. El scoase un fluierat prelung, apoi întorcându-se spre cei trei băieţi îi întrebă;

— Aveţi toate uneltele necesare spre a demonta aripele.

— Fireşte! răspunse Raimondo.

— Atunci repede, la lucru! În timpul acesta doi dintre fiii mei vor sta de pază pe când eu şi fiul meu mai mare vă vom ajuta… Vom duce apoi, aripile înăuntru.

Desigur misteriosul pericol era dintre cele mai grave de vreme ce Rafael Panunzio nu-şi putea ascunde îngrijorarea.

— Fie, zise Raimondo… dar sper că ne veţi explica totul, când noi şi *Aerocul* vom fi la adăpost în această extraordinară

factorerie fortificată. Panunzio dispăruse în interiorul factoreriei. Reapăru puţin după aceea urmat de trei tineri voinici şi frumoşi, îmbrăcaţi ca şi el, dar cu capetele descoperite şi înarmaţi cu puşti.

În timp ce demontau aripa stângă, cei trei cercetaşi priveau pe stăpânul factoreriei şi pe cei trei fii ai săi. Văzură pe doi dintre ei postându-se deoparte şi de alta a aeroplanului, cu puşca în mână. Cât pentru tatăl lor şi celălalt băiat, care aduseseră o cheie englezească şi o şurupelniţă, puseră puştile în bandulieră şi după ce observară câteva minute modul de procedare ai celor trei băieţi, se apucară să-i ajute şi ei la demontarea aripii drepte.

— Luaţi seama, le zise Raimondo. Să nu rupeţi ceva.

— Bine! Bine, tinere! răspunse Panunzio. Ce e drept, nu sunteţi nişte băieţi obişnuiţi, ca toţi ceilalţi de vârsta voastră. Dar nici fiul meu, nici eu nu suntem nişte ucenici, deşi ni se întâmplă pentru prima oară să vedem un aeroplan altfel decât în fotografie.

*Aeroc*ul fu repede mutilat de aripile sale.

Când le văzu la pământ, stăpânul factoreriei alergă şi deschise poarta.

— Ernest! Francisc! chemă el. Veniţi! Să intrăm toţi. În câteva cuvinte ordonă fiecăruia ceea ce avea să facă Ernest şi Francisc, cele două santinele, punând puştile pe umăr, ridicară aripa stângă. El şi cu celălalt fiu luară aripa dreaptă. Şi pe când cei trei cercetaşi întorceau încet aeroplanul, cele două aripi fură transportate în curte. Imediat după aceea şi *Aerocul* trecu poarta. Şi cele două enorme canaturi fură închise, cu ajutorul a patru drugi de fier încrucişaţi în formă de X şi solid fixaţi în zid.

— Ah! zise stăpânul factorerie, răsuflând uşurat. Putem fi liniştiţi acuma. Luna poate să răsară, soarele poate să apună Boturile roşii pot ieşi pe platou, nu mai avem de ce să ne temem. Ştiu bine cum ar fi primiţi, dacă ar îndrăzni să sară peste aceste ziduri. Oricât ar fi de numeroşi faţă de noi, nu se vor risca!

Cei trei cercetaşi nu mai puteau de curiozitate. Şi aveau şi de ce! Raimondo exprima pe un ton puţin cam aspru părerea lor, a câteşi trei.

— Haidem, domnule; sunteţi italian şi vreau să cred, că extraordinara dv. purtare e motivată de ceva serios şi că intenţiile dv. faţă de noi sunt cinstite, dar, v-am ruga să vă explicaţi mai curând.

Stăpânul factoreriei începu să râdă, cu un râs cordial, de om

cumsecade. De, plin de forţă şi de sănătate.

— Cercetaşi extraordinari! zise el serios, dar fără umbră de ironie. Veţi afla totul şi-mi veţi mulţumi. Dar, mai întâi vreau să vă cer două lucruri.

— Care? zise Raimondo cu nerăbdare, pe când faţa celorlalţi doi exprima o vie nemulţumire.

— Primul, reluă Panunzio, foarte calm, e să-mi daţi voie să vă prezint familia mea. Ei, mămico, Victore, Cecchina, nu staţi acolo în uşă. Veniţi. Vreau să vă prezint unor cercetaşi din Italia!

Raimondo, Marius şi Jean Bart întoarseră capul în direcţia în care privea Panunzio. Şi văzură o femeie înaltă şi voinică, între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, care venea spre ei, precedată de un frumos băieţaş puţin cam slăbuţ, de vreo doisprezece ani, care ţinea de mână pe o fetiţă ceva mai mică, dar părând de aceiaşi vârstă.

Când toţi ai săi se înşirară în dreapta lui, Panunzio, arătându-i celor trei cercetaşi, zise cu glas emoţionat:

— Cercetaşi italieni, tineri aventurieri, şi care sunt sigur că sunteţi şi eroici, vă prezint o familie de pionieri italieni stabiliţi pe pământul african, în mijlocul pustiului, cu mult înainte ca vreun european să fi pus piciorul în aceste locuri. Iată pe scumpa mea soţie Francisca, pe care toţi o numim mămica. Cei trei fii ai mei mai mari, Ernest, Francisc şi Giovanni fiul meu mai mic, Victor şi penultima dintre copiii mei: Cecchina. A doua mea cerere e aceasta: înainte de a vă da ospitalitate în casa mea, după ce v-am deschis porţile locuinţei mele, mai repetaţi-mi numele voastre şi spuneţi-mi pe scurt, dacă vreţi, motivele acestei călătorii aeriene, care v-a adus prin aceste locuri sălbatice.

— Veţi fi satisfăcut, domnule Panunzio! răspunse grav Raimondo.

Şi le vorbi de *Aerocul* construit de tatăl său, Petre Balsan, rănit chiar în ajunul plecării; le vorbi de premiul Carnegie pentru trecerea în aeroplan a Atlanticului; de involuntara schimbare de direcţie în plin ocean[2]. Şi, în sfârşit, povesti pe scurt diversele aventuri, care se terminaseră cu aterizarea aeroplanului pe acel platou în pustiu.

Fu rândul lui Panunzio şi al familiei sale să rămâie uimiţi şi plini de admiraţie.

Şi după o tăcere de câteva clipe, un sentiment de duioşie nespusă făcu pe stăpânul factoreriei şi pe soţia sa să îmbrăţişeze

---

[2] A se vedea fascicolele precedente din *Cei trei cercetaşi*.

cu efuziune pe cei trei băieţi.

Cât pentru băieţi, ei le strânseră mâinile; dar Victor şi Cecchina, care erau mai copii, le săriră de gât îmbrăţişându-i din toată inima. Se părea că erau prieteni de când lumea!

— Haidem acum, zise Panunzio. Trebuie să vă fie foame. Francesca, trage masa în faţa băncii, aici în curte. Seara e călduroasă. Şi vom fi mult mai bine afară, căci vom putea supraveghea în acelaş timp şi zidurile. Şi pe când Cecchina şi tu, mămico, veţi pune masa, eu voi satisface, însfârşit, legitima curiozitate a acestor tineri. Şedeţi, amicii mei.

Şi le arătă două bănci paralele, dintre care una se rezema de zidul casei.

CAPITOLUL II
LUNA DE SÂNGE

Povestirea fu scurtă şi evocă lucruri atât de misterioase şi de tragice, încât cei trei cercetaşi aveau să-şi amintească toată viaţa, acea convorbire.

Mai întâi, abia se aşezaseră jos şi Panunzio deschisese gura spre a vorbi, când Marius Colombo, cu firea lui impulsivă, care-l făcea adesea să vorbească tocmai atunci când ar fi fost mai bine să tacă, zise brusc:

— Ne-aţi spus, domnule, că domnişoara Cecchina e penultima. Dar pe cea mai mică n-o vom putea vedea?

Rafael Panunzio îl privi cu o expresie de tristeţe, care-i întunecă deodată chipul; apoi, murmură cu voce înăbuşită:

— Fără să ştii, ai pus mâna pe rană, copile! Cea mai mică dintre copiii mei se numea Rosetta. Şi ea a dispărut de mult. Se împlinesc exact cinci ani în noaptea asta.

— Dispărută? strigă Marius, regretând că trezise această dureroasă amintire.

Dar tatăl făcu un gest ca spre a-l face să tacă şi după ce privi cu dragoste amestecată cu oarecare îngrijorare pe cei cinci copii ai săi, ale căror chipuri exprimau şi ele o tristeţe plină de teamă, reluă:

— Poate şi aceasta se va lămuri într-o zi.

Şi reluându-şi aerul grav şi puţin cam aspru, continuă

— Aflaţi dar de ce n-am voit să vă găsiţi pe platou în momentul, în care soarele se culcă şi luna se iveşte pe cer. Fiindcă în clipa aceea Boturile roşii vor începe să colinde prin munţi în cete numeroase.

— Pe Cristof Columb! Nu se putu abţine de a exclama Jean Bart, care era totuşi cel mai răbdător dintre ei trei. Ce sunt aceste Boturi roşi, la care faceţi mereu aluzie?

— Copile, zise Rafael Panunzio, sunt sacrificatorii Lunii de sânge.

Şi cum cei trei cercetaşi, căscau ochii mari, el adaogă:

— Nu înţelegeţi. E firesc. Ca să înţelegeţi ar trebui să fi trăit ca mine şi soţia mea timp de douăzeci şi cinci de ani în aceste ţinuturi îndepărtate. Fiul meu, Ernest, care are o frumoasă

caligrafie a înaintat un raport pe care l-am înmânat eu singur ofiţerului italian, care comandă postul de la Ghadames. Şi aproape au râs de mine. Sunt nouă ani de atunci. Apoi veni dispariţia fiicei mele, Rosetta şi pe urmă toate cele ce vă voi povesti. Ascultaţi-mă:

Cei trei cercetaşi erau mai mult decât intrigaţi.

Şi după ce scoase un oftat, Rafael Panunzio povesti cele, ce urmează cu glas calm, dar în care se ghicea durerea şi furia cu greu stăpânite.

— Aceşti munţi aproape inaccesibili, sunt locuiţi de berberi de rasă străveche. Berberi de rit hanefit, trăind de secole absolut izolaţi, fără nici o legătură cu celelalte triburi. Ei locuiesc aici în marginea Saharei, credincioşi religiei antice, vechilor lor obiceiuri deformate de superstiţii. Aceşti berberi sunt adoratori ai soarelui şi ai lunii. Şi din cinci în cinci ani dau o mare serbare nocturnă, de la apusul soarelui la răsăritul lunii, în timpul căreia se zice că preoţii lor jertfesc zeului şi zeiţei trei copii mai mici de cincisprezece ani şi care nu aparţin rasei lor…

— Oh! întrerupse Jean Bart. Îi ucid?

— Îi ucid, după cât se pare, răspunse Panunzio cu un aer posomorât.

— Dar, cum ştiţi asta, întrebă Raimondo,

— Acum zece ani, am salvat întâmplător pe unul din aceşti berberi, urmărit şi rănit de un leu. Am adus aici pe acel nenorocit. L-am îngrijit, dar muri din pricina rănilor. înainte de a muri însă, drept mulţumire, îmi destăinui cele ce v-am povestit, adăogând:

„Păzeşte-te, eşti alb! Jertfa copiilor albi, atât de rară în ţinuturile noastre, încât nu s-a mai făcut de cât două în două sute de ani, e cea mai bine primită de zeii noştri”. Îmi spuse până şi data exactă în care, din cinci în cinci ani. Are loc sărbătoarea Boturilor roşii şi îmi recomandă să nu ies din factorerie cele opt zile care preced noaptea grozavă, de oarece berberii caută tocmai în cursul acestor opt zile să prindă copii pentru jertfă. În afară de această dată, mii de copii ar putea să se joace prin munţii noştri fără să rişte ceva; legile religiei lor opresc pe berberi să fure copii în alte perioade de timp în afară de cele opt zile anterioare sărbătoarei.

— Şi de ce le zice Boturi roşii? întrebă Marius.

— Pentru că timp de opt zile toţi berberii din munţi îşi mânjesc în fiecare dimineaţă obrazul cu sânge de animale. Numele de

Boturi roşii nu e de cât traducerea numelui pe care-l iau ei în timpul acestei perioade sacre.

Raimondo obiectă:

— Dar nu înţeleg în tot cazul spaima dv. În privinţa noastră. Noi nu suntem copii mai mici de cincisprezece ani.

— Nu importă! reluă Panunzio. Nu cunoşteam vârsta voastră exactă. V-am făcut să intraţi în grabă în această casă în care ne vom baricada cu toţii, fiindcă berberul salvat de mine mi-a spus că Boturile-roşii, când nu găsesc copii, prind oameni mari, dar, atunci pentru ca jertfa să fie primită de soare şi de lună, trebuie să sacrifice şase victime în loc de trei.

— Dar e oribil! exclamă, fără voie Raimondo. Şi credeţi că fetiţa dv., mica Rosetta?

Chipul lui Rafael Panunzio se contracta în mod dureros, iar soţia sa începu să plângă în tăcere.

Cu vocea alterată de emoţie şi de furie, continuă:

— Rosetta, a dispărut acum cinci ani în timpul săptămânii sacre.

— Era afară din factorerie atunci? întrebă Marius.

— Nu! Toate uşile erau închise şi noi eram toţi înăuntru.

— Dar, atunci…

— Nu ştiu, nu vom şti niciodată. Eu şi fii mei eram pe zid. Şi priveam la Boturile-roşii, care se strânseseră pe platou, într-o seară în amurg, patru nopţi înainte de noaptea fatală. Mama era în bucătărie. Victor, Cecchina şi Rosetta se jucau în curte. După cele ce au putut să-mi spuie Cecchina şi Victor, Rosetta alergând după un fluture de noapte, dispăru o clipă după colţul casei… dar nu se mai întoarse. Am răscolit curtea bucăţică cu bucăţică şi tot zidul din partea aceea şi din tot jurul casei; dar n-am găsit nici cea mai mică urmă, care să ne explice cum a fost răpită copila din mijlocul nostru.

— N-aţi căutat şi pe-afară? întrebă Jean Bart.

— Vă închipuiţi că am căutat. Ernest se baricadă în bucătărie cu mama, cu Victor şi cu Cecchina, iar Francisc, Gianni şi cu mine ieşirăm bine înarmaţi. Am cutrierat munţi şase zile şi şase nopţi, fără să ne odihnim aproape, mâncând pe apucate, dar n-am văzut măcar un berber.

— N-aţi văzut nici măcar un berber! exclamă Raimondo încremenit, pe când Marius şi Jean Bart scoteau şi ei un „oh” de uimire.

— Nu! Nici unul măcar! Ne înapoiarăm disperaţi. Dar, va

închipuiţi cât am cercetat. Vorbii cu păstorii negri pe care bogătaşii arabi din partea cealaltă a muntelui îi ţin în serviciul lor şi, din zecile de povestiri fantastice, am putut desluşi confirmarea celor ce-mi spusese berberul salvat de mine.

— Şi în cursul acestor cinci ani, după dispariţia Rosettei, aţi mai văzut berberi? întrebă Raimondo.

— Berberi, Boturi roşii? N-aşi putea spune. În afară de săptămâna sacră nu se deosibesc de ceilalţi arabi de la nord, nici de tuaregii din Sahara septentrională. Sunt cunoscut în munţiiăştia. Sunt tolerat. Din când în când mi se fură, câte o oaie, sau sunt atacat când mă duc să duc lâna unui colon din Ghadames, care mi-o cumpără spre a o expedia în Anglia. Dar fiii mei şi cu mine avem puşti Lebel şi ochim bine… Şi se întâmplă rareori să fim supăraţi. Câteodată doar de vreun bandit rătăcit. Dar nu mai încearcă a doua oară.

Deodată, Ernest, fiul cel mare, zise cu voce înăbuşită:

— Tată, aud umblând pe platou.

— Sunt Boturile-roşii…

— Da, fără îndoială, zise mama, tremurând. Iată luna de sânge.

Rafael Panunzio se sculă şi toţi îl imitară.

Privi cerul pe care se zărea luna, dar nu de culoare argintie, ci o lună roşie, de un roşu sinistru ca sângele.

— E penultima noapte. Dacă Boturile-roşii n-au numărul suficient de victime, primejdia devine din ce în ce mai mare. Vom prânzi baricadaţi în casă, mămico, intră cu Victor şi Cecchina. Ernest şi Francisc duceţi masa în casă.

— Oh! zise Raimondo. Haidem să vedem Boturile-roşii!

— Da! Da! Haidem! ziseră Marius şi Jean Bart.

— Putem să ne urcăm pe ziduri şi să-i vedem. Gianni. Tu stai de pază în faţa casei cu fraţii tăi. Şi mai ales, băgaţi de seamă ca Victor şi Cecchina să nu iasă cumva în curte! Veniţi băieţi!

Şi proprietarul factoreriei cu puşca în mână se îndreptă spre o scară de piatră, care ducea la platforma îngustă, construită deasupra zidului.

Cei trei cercetaşi îl urmară, cu inima bătând, cu mintea muncită de curiozitate.

— Atenţie! le zise Rafael înainte de a se urca. Nu v-arătaţi prea mult. Căci dacă Boturile-roşii v-ar vedea, v-ar ucide fără a sta la gânduri.

— Dar, nu vă temeţi, că fiind numeroşi, să nu încerca să dea

asalt factoreriei?

— Nu! Terenul factoreriei e sacru… Boturile-roşii nu pot lupta pe un teren, pe care unul de-ai lor a fost ajutat şi îngrijit înainte de a muri. Pământul e sacru pentru ei, în acest loc, pe un spaţiu circular de treizeci de metri; locul pe care a fost aşezat rănitul formând centrul acestui cerc.

— Dar, cum ştiţi? întrebă Raimondo.

— Chiar victima leului mi-a spus.

— Dar, Boturile-roşii cum ştiu că unul de-ai lor a fost îngrijit de dv. în factorerie?

— Când simţi că o să moară, îmi ceru să-l transport pe platou… M-am supus! Acolo, scoţând din sân o piele de miel argăsită, făcu pe ea cu un vârf de lemn înmuiat în propriul său sânge diferite semne şi zise: „Viaţa ta şi aceea a fiilor tăi nu e apărată de îngrijirile ce mi le-ai dat. Dar pământul factoreriei tale e sacru şi nici unul din ai noştri nu va veni să vă atace pân-acolo”.

— Şi totuşi – obiectă Jean Bart – după câţiva ani vă răpeau copila, chiar de pe acel pământ sacru…

— Da… Dar nu fu nici o luptă. Dacă am fi putut ajunge la timp ca să tragem în răpitori, ei n-ar fi răspuns atacului nostru, cât timp ar fi fost încă pe terenul factoreriei. Abia mai târziu am aflat de la păstorii negri lămuriri mai precise. Dar, lăsaţi-mă să termin: „Nici unul din ai noştri nu va veni să lupte contra voastră acolo”, îmi spusese muribundul. Apoi luă pielea de miel între dinţi şi cu un gest imperios mă făcu să înţeleg că trebuia să plec. Se făcuse noapte. Mă înapoiai la factorerie. A doua zi nu-l mai găsii pe platou. Era săptămâna sacră. În timpul nopţii Boturile-roşii îl ridicaseră din acel loc.

Toate aceste amănunte povestite fără prea multă ordine, excitaseră în cel mai mare grad curiozitatea celor trei cercetaşi.

Pe când urcau treptele scării de granit, priveau cerul, de pe care luna roşiatică răspândea o lumină sinistră ca de eclipsă asupra tuturor lucrurilor terestre.

Şi când fură sus, îngenunchiaţi îndărătul balustradei crenelate, priviră în spre platou şi văzură forme albe, drepte sau plecate, trecând repede, ducându-se, venind, încrucişându-se ca nişte ciudate fantome rătăcitoare,

— Sunt Boturile-roşii, şopti Panunzio

Şi forfoteala aceea continuă a formelor albe sub razele roşiatice ale lunii, era atât de lugubră, încât cei trei tineri simţiră

străbătându-i un fior de gheaţă. Se priviră. Erau livizi.

— Ce fac? întrebă Jean Bart.

— Vânează fluturi de noapte.

— Pentru ce?

— Pentru că aceşti fluturi, anume preparaţi, constituie singura lor hrană în timpul săptămânii sacre. Şi acest dublu platou e singurul teren de acest gen în munţii aceştia. Fluturii sunt foarte numeroşi aici.

— Şi când termină vânătoarea?

— La apusul lunii.

— Nu ştiţi unde se retrag atunci Boturile-roşii, unde locuiesc din ce trăiesc?

— Nu! Noaptea trecută fiind foarte luminoasă, i-am urmărit de aici cu ocheanul. S-au scoborât în spre partea de nord a platoului. Acolo dispărură unul câte unul, fără ca să pot pricepe în ce mod. Şi dimineaţa, când se ivi soarele şi când nu mai aveam de ce mă teme de Boturile-roşii – de oarece religia lor le interzice să prindă victimele dacă luna nu e pe cer – mă dusei cu fiii mei ca să cercetez râpa aceea din partea de nord a platoului… dar nu descoperirăm nimic.

— La naiba! Ce fiinţe misterioase! Şi dacă ne-ar întâlni pe platou, ce ne-ar face?

— S-ar strânge toţi în jurul nostru, atacându-ne fără arme, astfel încât să ne poată prinde vii, mulţumită forţei numerice. Dacă n-ar reuşi, atunci s-ar retrage, s-ar înarma cu puştile pe care le-au lăsat ceva mai departe şi ar trage asupra noastră.

— Au puşti? întrebă Jean Bart.

— Oho! Şi încă bune! Pentru cine cunoaşte o armă după detunătură, nu încape nici o îndoială. E detunătura seacă a carabinei engleze cu repetiţie, zisă „Martini”. Aşteptaţi şi veţi vedea!

Rafael Panunzio scoase de la brâu un cuţit lung de vânătoare, puse în vârf casca lui albă şi o ridică puţin deasupra crenelurilor.

Cei trei tineri văzură deodată vreo duzină de fantome unii îngenunchiaţi, alţii în picioare, apoi strălucirea unor lame de oţel şi trei detunături cutremurară văzduhul.

Panunzio ridică cât mai sus casca, spre a arăta Boturilor roşii că trăseseră asupra unei pălării, fără cap. Apoi, aplecându-se o arătă celor trei tineri: patru gloanţe o străbătuseră dintr-o parte într-alta.

— La naiba! observă Marius! Ochesc bine!

— Dar de ce nu le răspundeţi cu puştile dv. întrebă Raimondo. Aţi doborî câţiva dintre ei şi ceilalţi ar fi vestiţi.

— Dar, în cazul ăsta am fi pierduţi.

— De ce? întrebă Jean Bart.

— Fiindcă faptul de a trage asupra lor din interiorul factoreriei ar răpi acestui loc închis caracterul său sacru. Atunci s-ar aduna cu toţii – căci după cât se spune – sunt mii şi am fi atacaţi şi masacraţi fără milă.

— Pot dar să tragă asupra dv. şi nu puteţi să le răspundeţi?

— Ei sunt afară din incinta sacră. Dacă vreau să lupt fără a distruge protecţia de care se bucură factoreria, n-am de cât să ies pe platou…

— Ce de ciudăţenii, zise Raimondo. Ce amestec de disciplină religioasă şi de ferocitate.

— Tată! chemă o voce de jos. Masa e gata.

— Să ne coboram, tineri mei prieteni. Aţi văzut destul. Şi cei trei cercetaşi împreună cu stăpânul factoreriei se coborâră de pe ziduri.

Cinci minute după aceea şedeau la masă cu toată familia într-o vastă bucătărie care ocupa jumătate din parter. Toate ferestrele şi uşile erau închise şi solid zăvorite. Numai la o înălţime de doi metri rămânea o deschizătură pătrată, care permitea să se audă zgomotele de afară. Şi prin acea deschizătură, Raimondo, Marius şi Jean Bart, care stau unul lângă altul puteau vedea pe cer circumferinţa neprecisă a lunei de sânge.

CAPITOLUL III
Dispăruţi

Cu toată atmosfera de primejdie şi de mister creată în factoreria fortificată de împrejurări şi de convorbiri, toţi comeseni făcură cinste prânzului servit de o bătrână neagră, singura servitoare şi singura persoană, care rămăsese în casă, fiind ocupată în bucătărie.

Astfel că timp de un sfert de oră toţi mâncară în tăcere.

Apoi, sub senzaţia plăcută ce o dă apetitul satisfăcut şi sub impresia de siguranţă ce le-o da faptul că ferestrele şi uşile erau bine închise, toţi se simţiră parcă mai învioraţi.

La desert – compus din nuci, banane şi mere – Victor şi Cecchina deveniseră, cum li se întâmplă de obicei copiilor de vârsta asta – destul de zgomotoşi.

— Mămico, observă Rafael Panunzio, e ora să-i duci la culcare.

În acel moment amândoi săreau pe genunchii lui Raimondo şi ai lui Marius, râzând în hohote.

Şi cei trei cercetaşi, deşi trecuseră prin primejdii pe care majoritatea oamenilor maturi nu le-au cunoscut vreodată, uitau în acele jocuri ale unei vârste nu prea depărtată de a lor, pericolele trecute, aeroplanul demontat şi luna de sânge cu Boturile roşii; jucându-se cu acei copii, li se părea că erau în Italia, în familia vreunuia din camarazii lor.

Fură smulşi din visul lor, când tatăl porunci copiilor să se ducă la culcare.

Victor şi Cecchina nu se lăsară să fie rugaţi, erau obişnuiţi să se supuie. Îmbrăţişară pe toţi şi se urcară cu mama lor în camera lor care se găsea în etajul de sus, între aceea a părinţilor şi dormitorul fraţilor mai mari.

— Ce vreţi să faceţi acum? întrebă cu afecţiune Panunzio pe musafirii săi.

— Ce faceţi dv.? întrebă la rândul lui, Raimondo întorcându-se spre cei trei tineri.

Ernest răspunse cu glasul sau aspru, dar prietenos:.

— Vom fuma câte-o pipă în faţa uşii bucătăriei, în curte, ca în fiecare seară. Apoi, ne vom duce să ne culcăm.

— Cu puştile, adăogă, grav Francisc.

— Oh! observă Gianni, nu ne vor ataca niciodată în casă!

— Nu se ştie! răspunse tatăl. Locul e sacru. Dar dacă Boturile-roşii n-au putut prinde trei copii de arabi – căci indigenii ştiu să se păzească în timpul săptămânii sacre – aceşti blestemaţi de berberi sunt atât de fanatici, în cât sunt capabili să se arunce asupra factoreriei cu mâinile goale.

N-ar fi nici o luptă de partea lor; ei s-ar lăsa să fie omorâţi cu zecile de noi, pe când ceilalţi, spărgând uşile şi ferestrele, ar izbuti să pătrundă până la copii şi să-i ia cu dânşii. Am fi cotropiţi, imobilizaţi, înăbuşiţi, puşi în neputinţă de a ne apăra şi *fără nici o luptă din partea Boturilor roşii.* Deci, dragii mei prieteni, după ce vom fuma, ne vom urca în camerele noastre. Dar, vom dormi pe rând. Toată noaptea unul din noi va veghea, stând întins pe patul său. E penultima noapte a săptămânii sacre. Pericolul sporeşte în fiecare clipă. După ce vor trece aceste două nopţi, primejdia va dispare… pentru cinci ani!

Şi Rafael Panunzio ieşi din bucătărie, urmat de fiii săi. Lampa rămase aprinsă pe masă.

Cei trei cercetaşi ieşiră şi ei.

— D-le Panunzio, propuse Raimondo, pe când veţi fuma din pipă câteşi patru, eu şi camarazii mei vom termina lucrul pe care-l începusem când aţi venit înaintea noastră. Ospitalitatea dv. e foarte plăcută. Şi spre a vă mulţumi, vom rămâne la dv. toată noaptea aceasta, care e cea mai primejdioasă, de vreme ce precede pe aceea a jertfei.. În caz de pericol, carabina mea şi browning-urile lui Marius şi Jean Bart nu sunt de dispreţuit. Dar, după ce va fi trecut noaptea asta, la răsăritul soarelui, vom porni din nou spre Mazagan unde trebuie să ne reaprovizionăm cu benzină spre a zbura până la Lisabona. Aşa că înţelegeţi – e mai bine să nu aşteptăm până mâine spre a repara avaria, care a provocat pana la motor.

— Vom putea chiar remonta aripile, adăogă Marius. Curtea e destul de largă şi de lungă, ca să putem decola de aici…

— Marius are dreptate, zise Jean Bart.

— Atunci, la lucru!

— Nu vă putem ajuta? întrebă Ernest. Putem lucra şi fuma în acelaş timp. Tatăl nostru, va supraveghea crenelurile, spre a vedea dacă Boturile-roşii nu încearcă vreun atac.

— La naiba! zise Marius. Puteţi să vă folosiţi de farul *Aerocului* când îl vom aprinde ca să ne luminăm.

— Dacă vom avea nevoie de ajutorul dv. vă vom spune,

adăogă Raimondo.

— Bine! Ne-am înţeles. Să începem! ziseră cei trei fii ai stăpânului factoreriei.

Avaria fu repede descoperită. Ca şi rândul trecut, la lacul Ciad, era tot ţeava de scurgere a benzinei din rezervor, care se astupase.

Printr-unul din acele mistere, care cu drept cuvânt exasperează pe mecanici, interiorul acelui tub – totuşi atât de izolat de exterior, – acumulează cu uşurinţă rămăşiţele, căzăturile de fier, praful… Cum intră, nimeni n-ar putea spune. Dar un lucru e sigur şi anume, că totdeauna produc perturbaţii.

De data asta, tubul era astupat de acel nisip aproape impalpabil, deşi format din minuscule grăunţe de silice, pe care vântul le făcuse să zboare ceasuri întregi în jurul aeroplanului, imobilizat în mijlocul pustiului.

— Bine! zise Marius. Mai întâi îl voi curăţa; apoi vom, goli rezervorul şi îl voi curăţa şi pe el. Avem destul timp… Vă rugăm numai să ne daţi dacă aveţi un butoi cât se poate de curat şi o cană.

— Avem, răspunse iute Ernest.

Şi toţi lucrară, după cum conveniseră, mai multe ore.

După ce terminară şi constatară că motorul funcţiona

— Perfect; după ce remontară aripile şi Raimondo verifică totul cu meticulozitate, ridicară ochii spre cer şi văzură că luna trecuse de zenit.

Erau orele zece şi jumătate seara.

Rafael Panunzio şi soţia lui, ţinându-se de mână şi pricind cerul, se gândeau, desigur la scumpa lor dispărută, la sărmana Rosetta.

La picioarele lor, bătrâna neagră, stând pe pământ privea luna cu aerul visător. Cei trei cercetaşi îşi spălară mâniile într-un lighean cu apă.

Şi pe când se apropiară de bancă, scuturându-şi mâinile de pe care curgeau picături de apă, d-na Panunzio, puse mâna pe umărul negrei şi îi zise:

— Jessie, dă băieţilor nişte prosoape ca să-şi şteargă mâinile. Şi pe urmă, să te duci să aprinzi lumânarea în camera pregătită pentru aceşti tineri. Vor dormi în paturile băieţilor mei.

Neagra se ridică, intră în casă şi reveni aproape imediat cu două prosoape pe care le dete lui Raimondo şi lui Ernest. Apoi intră iarăşi în casă şi se auzi cum urca scările.

— Dar atunci, dv., protestă Marius, adresându-se fiilor lui Panunzio, unde veţi dormi?

— Avem hamacuri în pod, îl asigură Ernest. Vom fi mult mai bine acolo, lângă postul de observaţie, care e pe acoperiş. Şi apoi, mie îmi place să dorm în hamac, căci…

Un strigăt teribil îi tăie vorba.

Toţi rămaseră împietriţi. Cei doi bătrâni se ridicară brusc în picioare. Şi un alt strigăt răsună, urmat de gemete surde.

— E sus! strigă tatăl.

Se repezi în casă, urmat de mamă, pe când cei trei fii le-o luară înainte.

Şi, în faţa uşii deschise de la camera „copiilor” bătrâna neagră îngenunchiată, gemea, plângea, se bătea cu pumnii în piept.

— Jessie! Jessie! ce s-a întâmplat – strigă tatăl.

Intră în camera luminată de o lumânare. Cei şase băieţi năvăliră şi ei în acelaş timp. Paturile celor doi copii erau goale. În cameră nu era nici Cecchina, nici Victor.

— Acolo! urlă Rafael Panunzio.

Ridică braţul, arătând o gaură în tavanul, care nu era separat de cameră prin nici un fel de pod. Olanele fuseseră scoase pe un spaţiu de vreun metru pătrat şi trestiile care erau împletite dedesubtul olanelor, fuseseră pur şi simplu tăiate pe acelaş spaţiu. Şi de acolo atârna încă o frânghie.

Raimondo Balsam sări pe unul din paturi, se apucă de frânghie şi căţărându-se cu amândouă mâinile, dispăru prin gaură, pe când, în cameră, biata mamă plângea cu disperare, unindu-şi vaietele cu blestemele soţului şi ale fiilor.

Pe acoperiş, Raimondo nu descoperi în primul moment nimic. Dar, plecându-se şi privind mai bine, văzu frânghia care scobora, după ce făcea înconjurul unui fronton lateral. Se luă după acea urmă. Ajuns în marginea acoperişului se lăsă să alunece în jos. Ajunse până la pământ şi deodată i se păru că terenul îi fuge de sub picioare. Rămase agăţat de frânghie şi privi în jos. Făcuse să se surpe pământul din marginea unei gropi, care, în întunerec, forma o gaură mai întunecoasă. Ghici:

— Această groapă trebuie să ducă la vreo grotă naturală, care se deschide în râpa ce se formează în coasta platoului de partea cealaltă.

Puse piciorul pe pământ, alergă la uşa bucătăriei şi strigă:

— Rafael Panunzio! Coborâţi-vă toţi! Iute!

Fu o năvală nebună pe scări.

— Lampa! Lampa! strigă Raimondo.

Ernest o luă de pe masă şi ieşi. Şi toţi, urmând pe Raimondo ajunseră până în dreptul găurii. Nu fu nevoie să-şi vorbească spre a se înţelege.

Şi Jean Bart interpretă repede gândul tuturor.

— Pe aici au venit şi au dispărut. Trebuie să ne coboram şi noi.

— Da! afirmă Marius. Pe când noi prânzeam au terminat de săpat această gaură pe care desigur o făcuseră mai de mult pe dedesubt. De aici au azvârlit frânghia, care s-a înfăşurat în jurul frontonului de colo… Au aşteptat ca cei doi copii să se culce şi pe când noi lucram la aeroplan, au făcut gaura în tavan şi i-au răpit.

— Şi eu. Care în timpul acela fumam liniştit, se văieta bietul tată.

— O Doamne. Doamne! sughiţă mama, îngenunchiată pe marginea groapei şi frângându-şi mâinile.

Raimondo strigă:

— Marius, Jean Bart, voi care sunteţi răniţi la braţ nu vă puteţi coborî în gaura asta. Rămâneţi deci aici cu *browning*-urile în mână. Veţi păzi pe mamă şi aeroplanul. Mă voi coborî eu! Daţi-mi repede o frânghie lungă şi solidă, cât mai solidă.

Dar Ernest şi intrase în casă. De unde se înapoia aproape imediat cu o frânghie solidă. Sângele rece al tânărului cercetaş fu contagios. Tatăl îşi şterse ochii şi cu voce energică porunci la rândul lui:

— Gianni, rămâi aici cu doi dintre cercetaşi ca să păziţi pe mamă şi aeroplanul. Tu, Ernest şi tu Francisc, urmaţi-mă!

Ernest şi Francisc îşi puseră la brâu câte un revolver, dând şi tatălui lor unul. Apoi, înainte de a se scoborî în gaura prin care dispăruseră Raimondo şi tatăl lor, cei doi tineri, atârnară lămpile electrice de un nasture de la cămaşă, cu ajutorul micului cârlig cu care erau prevăzute. Şi la rândul lor, apucând frânghia pe care Gianni o legase solid de un par. Se lăsară să alunece în groapa deschisă.

Raimondo era în fruntea grupului. Strângând frânghia cu amândouă mâinile, el se coborâse în groapă fără nici o teamă. Alunecă pe o pantă rigidă şi deodată picioarele sale atinseră pământul la patru sau cinci metri numai de deschizătura groapei. Lampa electrică pe care o avea prinsă de catarama centurii lumina destul de bine.

Văzu îndată că se afla la gura unui coridor subteran natural, care coborând uşor, se pierdea în necunoscut.

Nici o urmă de mână omenească. Şi întorcându-se spre Rafael Panunzio, care-l ajunsese din urmă, Raimondo îi zise:

— Boturile roşii au ajuns pân-aici fără nici o osteneală. Au săpat acel puţ în sus până ce au ajuns chiar dedesubtul curţii dv. Şi au aşteptat noaptea asta ca să descopere gaura. Totul era pregătit, prevăzut de multe vreme.

— Da! Da! confirmă Panunzio, tremurând de furie, haidem. Nu pot fi departe.

— Sunt cel puţin cu o oră înainte! asigură Raimondo, avântându-se fără şovăire în întunerecul galeriei subterane.

Tatăl gemu, rostind un blestem.

Într-adevăr, calculând bine, răpitorii aveau cel puţin o oră câştigată. Vai! Cât drum se poate străbate într-o oră şi jumătate.

— Să alergăm! strigă tatăl. Ernest! Francisc! Urmaţi-ne!

Din fericire, puteau merge în fugă prin acel coridor, care era înalt cât doi oameni şi larg de un metru în unele locuri, iar în altele şi mai mult chiar. Solul era neted şi pe alocurea acoperit de nisip.

Raimondo, înainte de a se aventura în acea galerie, avusese prezenţa de spirit de a se uita la ceas. Şi în mod mecanic făcea tocmai reflexia că alergau de vreo zece minute, când se opri brusc şi întorcându-se zise cu voce năbuşită, dar clar:

— Atenţie! Opriţi-vă!

Grupul se opri. Galeria era astupată în toată lărgimea de un fel de perete format din crăci, din mărăcini şi din frunze.

— Sunt arborii şi mărăcinii de pe coasta râpei! observă Rafael Panunzio. Am văzut de mii de ori de jos, acel versant! Nici odată nu mi-aş fi închipuit că în el s-ar deschide o galerie, care corespunde aproape în curtea mea!

— Boturile roşii o ştiau, sau au descoperit-o, observă Raimondo şi au stabilit comunicaţia. Au ieşit pe-aici. Vedeţi fâşia asta de stofă agăţată de mărăcinii aceia?...

Ernest înaintă şi plecându-se luă bucată de pânză.

— E o bucată de burnuz, zise el.

— De vreme ce Boturile roşii au trecut pe aici cu copii mei, vom trece şi noi, strigă Panunzio.

— Desigur! zise Raimondo. Dar, noi nu cunoaştem particularităţile acestui drum... deci trebuie să luăm seama!

— Versantul acesta acum o oră era luminat de lună, observă Francisc.

— Pe când acum, continuă Ernest e cufundat în întuneric. Luna

e mascată de creasta celuilalt versant.

— Nu importă! zise Raimondo. Stingeţi lămpile. Nu trebuie să fim văzuţi de Boturile roşii, care se găsesc poată încă în râpă. Ei sunt îmbrăcaţi în alb pe când noi avem haine de culoare închisă, aşa că îi vom vedea la lumina stelelor, pe când ei nu ne vor putea descoperi. Luaţi seama! Eu o iau înainte!

Se lăsase de-a buşilea şi fără a lua în seamă că-şi zgâria mâinile şi genunchii goi, se strecură printr-o trecătoare formată la baza stâncii, între ramuri şi mărăcini.

Nu făcuse nici doi metri, când simţi că nu mai avea deasupra capului acel acoperiş de plante, care-l apăsau şi se văzu în faţa unei prăpăstii, o prăpastie adâncă ce cobora dinspre stânga spre dreapta şi era fantastic luminată de palida lumină a stelelor de pe cer.

— În acelaş moment. Rafael îl ajunse şi el, iar Ernest şi Francisc veniră îndată după dânsul.

— Iată râpa, zise Raimondo. De aici au dispărut Boturile roşii alaltăieri fără ca voi să le fi putut da de urmă.

— Da… Am sosit prea târziu! Nu se vede nici o formă albă în prăpastie. Nu se mişcă nimic!

— N-are a face! afirmă Raimondo. Au coborât aici, până în fundul râpei. Să ne coborâm şi noi. Dar cum au putut oare cu cei doi copii?

— I-au legat pe spinarea lor desigur,

— Ah!

Şi Raimondo începu să coboare de-a-ndărătelea, cu multă precauţie.

Nimic mai grozav de cât să fii suspendat pe peretele unei prăpăstii adânci şi necunoscute, abia luminată de licărirea stelelor! Agăţându-se de rădăcini, de arbuşti, de asperităţile stâncoase, punând piciorul cu multă băgare de seamă în găuri, în crăpături; zgâriindu-şi genunchii, mâinile şi bărbia, flexibil ca un şarpe, uşor ca o pasăre, Raimondo cobora. Şi îşi jura că va salva cu ori ce preţ pe drăgălaşul Victor şi pe frumoasa şi micuţa Cecchina.

Colo sus, pe marginea găurii aceleia îşi zise în gând:

— Suntem cauza involuntară şi fatală a pierderii celor doi copii. Dacă noi n-am fi fost la factorerie, desigur că masa ar fi fost servită mai de vreme şi mult mai repede; familia n-ar fi rămas sculată aşa de târziu, aşa încât să fie nevoie să culce pe cei mici înaintea celorlalţi. Camerele comunică între ele prin

deschizături fără uşi, închise numai cu o perdea. Deci, când Boturile roşii ar fi făcut gaura în tavan, ar fi fost îndată auziţi de cei de alături Da, da suntem cauza acestei nenorociri; fără voia noastră, se înţelege, dar e de datoria noastră să găsim şi să salvăm pe bieţii copii. Chiar de va trebui să-mi risc viaţa voi face imposibilul ca să izbutesc.

Mânat de aceste gânduri, Raimondo, un copil pe lângă Panunzio şi fii săi, luase comanda şi conducerea primejdioasei întreprinderi.

Şi mergea fără a ezita, cu toata forţele corpului, ale simţurilor, ale inteligenţii, ale voinţii, încordate în acea coborâre vertiginoasă.

Ajunse în fundul prăpăstiei, dar daca s-ar fi uitat în momentul acela la genuchi, n-ar fi văzut de cât două plăgi sângerânde. Şi totuşi, nici nu le simţea. După câteva clipe fu ajuns de ceilalţi.

— Panunzio, şopti, fără multă ceremonie Raimondo. Alaltăieri Boturile roşii au dispărut în prăpastia asta?

— Da.

— Toţi?

— Toţi, nu ştiu. Nu-i numărasem pe cei pe care îi văzusem colo sus departe.

— În ce parte? În dreapta, sau în stânga?

Panunzio examină creasta râpei, observă cele două laturi şi apoi, zise repede, fără a ezita:

— În stânga.

— Bine! Eu cred că nu toţi s-au reîntors la misterioasa lor vizuină. Răpitorii copiilor au trecut prin faţa tunelului subteran, care i-a condus direct în fundul ravinei. Dar ceilalţi, aceia care erau colo sus, trebuiau să facă un ocol destul de lung, nu e aşa?

— Da, da. În tocmai. D-ta, băiete, vorbeşti ca şi când ai cunoaşte ţinutul.

— Nu-l cunosc. Dar adeseori observaţia şi raţionamentul înlocuiesc noţiunile precise. Să mergem, în tăcere, spre stânga, urmând fundul prăpăstiei. Până la răsăritul soarelui, avem timpul să descoperim vreun Bot roşu, întârziat în drum spre refugiul lor tăinuit. Îl vom urmări. Dacă va fi cu putinţă şi necesar, îl vom captura… vă convine ideea?

— Da! Da! Şi stăpânul factoreriei nu se putu abţine de a nu admira inteligenţa, spiritul hotărât, sângele rece şi curajul acelui cercetaş, care pe lângă el şi fiii lui părea un copilaş.

Mergând prin fundul prăpăstiei luară toate precauţiile ca să nu

facă să se rostogolească pietrele şi spre a face cât mai puţin zgomot. Ochii le erau dilataţi, urechile aţintite în căutarea fantasmei albe reprezentată de un Bot roşu, care ar urma acelaş drum.

Timp de un sfert de oră nu văzură nici un burnus alb.:

— Iată-i!

— Da! Doi… trei… patru! numărară fii săi.

— Plecaţi-vă, ordonă Raimondo.

Cei trei bărbaţi imitară pe cercetaş, care se şi plecase, confundându-se cu masele stâncoase.

— Trebuie să-i aşteptăm, murmură Panunzio. Vin înaintea noastră!

Se distingeau într-adevăr patru forme albe, patru forme fantastice, care înaintau cu repeziciune.

Se ridicau, se coborau, aici mari, aici mici, dispăreau câteva secunde, se iveau din nou după accidentările terenului. În momentul în care Rafael Panunzio îi zări, erau la o distanţă de vreo cinci sute de metri aproximativ. Şi acum, se apropiau. Făcuseră deja jumătate din drumul, câre-i despărţea de cei patru bărbaţi.

— Ce facem? întrebă Ernest.

Tatăl nu răspunse, dar privi pe Raimondo şi se cutremură.

Cercetaşul făcu o strâmbătură, murmurând:

— Dacă trăgeam asupra lor, ne vom pomeni în spate cu o ceată de Boturi roşii care vor răsări de sigur de undeva. După părerea mea, e mai bine să-i lăsăm să treacă prin faţa noastră; să stăm ascunşi şi nemişcaţi şi după ce vor trece să ne luăm după ei şi vom ajunge desigur la locul pe unde dispar în vreo grotă sau cavernă ascunsă în coasta muntelui.

— Da! aprobă Rafael Panunzio. Planul e bun.

— Atunci, tăcere şi nu vă mişcaţi.

Raimondo, vorbind nu-şi luase ochii de la Boturile-roşii. Aceştia se opriră. Se văzură formele lor albe, aproape contopite în bătaia lunii, aici mărite, aici micşorate. Se strânseră la un loc, se amestecară, se puseră din nou în mişcare, dar de data asta nu mai înaintară ci o luară spre stânga. După vreo zece paşi, făcuţi mai mult din sărituri, se opriră brusc. Apoi dispărură. Da, dispărură, se topiră sub ochii lui Raimondo şi a însoţitorilor săi. Li se păru că intraseră în munte, întocmai ca un aeroplan, care intră în ceaţă fără zgomot şi fără zguduiri!

— Ce, sunt nebun? bâlbâi Panunzio. Nu-i mai văd.

— Nici eu! Nici eu! exclamară Ernest şi Francisc.

— Ce naiba! zise Raimondo.

Se ridică şi zise cu un ton energic:

— Veniţi. Urmaţi-mă toţi!

— Va să zică n-a fost o părere? Berberii nu mai sunt acolo?

— Veniţi!... Veniţi odată!

Şi, fără nici o precauţiune, de data asta, fără a mai căuta să-şi înăbuşe paşii, Raimondo Balsan se repezi în direcţia în care văzuse dispărând Boturile roşii. Sărind din stâncă în stâncă cu sprinteneala şi siguranţa unui cerb, mergea cu repeziciune.

Ceilalţi trei îl urmau ceva mai greoi, dar fără să se lase prea mult întrecuţi.

Cu toate piedicile terenului, nu făcură mai mult de trei minute până la locul misterioasei dispariţii.

— Aici e! zise Raimondo.

Cei patru inşi se găseau deasupra unei stânci enorme, căzută din munţi, care ocupa în toată lărgimea fundul râpei şi forma o punte naturală pe sub care se strecura cu un murmur uşor micul torent venit din vârful împădurit al munţilor.

În faţa lor se înălţa un soi de mal acoperit de buruieni, de mărăcini, de cactuşi enormi, de aleoşi ţepoşi ieşind din crăpăturile stâncii. Dar pe toată suprafaţa perpendiculară a acelei coaste, nici o gaură vizibilă, nici o deschizătură, nici o cavernă, nici o grotă, nici o trecere...

— A! Nu! şi Raimondo nu-şi mai dete osteneala să coboare glasul – nu cred în magie, nici albă nici neagră... Au dispărut aici în locul ăsta; deci malul trebuie să fie găurit în vreun mod oarecare...

Se întoarse la ceilalţi şi le zise:

— Ce Dumnezeu! Francisc, Ernest, sunteţi mai puţin emoţionaţi de cât tatăl vostru! Rechemaţi-vă tot sângele rece şi amintiţi-vă cele mai mici amănunte. Răspundeţi-mi:

— Ce vrei să ştii, întrebă Ernest.

— Aceasta: aici e locul în care aţi văzut dispărând pe berberi?

— Da! Da! Şi-mi amintesc că am observat în mod mecanic că se aflau pe un teren plan în momentul în care s-au oprit şi apoi au dispărut.

— Şi eu am observat asta! zise Francisc fără a ezita.

— Şi eu tot aşa, adaogă Raimondo. Tocmai din pricina asta am venit de-a dreptul şi m-am oprit în locul ăsta; fiindcă stânca asta prezintă singura suprafaţă plană, care se poate vedea în jur.

— Atunci, conchise Panunzio, sunt acolo!

Şi cu mâna tremurătoare arătă spre malul, în aparenţă nepătruns.

— Da sunt acolo! Şi vom vedea!…

Raimondo aprinse lampa electrică şi ducându-se în marginea stâncii în dreapta, începu să umble încet în spre stânga, examinând bucăţică cu bucăţică malul vertical.

Raza de lumină permitea să se observe cele mai mici semne, pătrunzând până în cele mai întunecoase colţuri printre mărăcinii şi cactuşii pe care Ernest şi Francisc îi dădeau la o parte.

— Aici e! şopti Raimondo. Iată!…

— Unde? Ce lucru? întrebară ceilalţi trei.

Se plecă, proiectând lumina asupra părţii de jos a malului, ridicându-se încetul cu încetul. Şi lumina se ridica cu el.

— Urmaţi lumina!

Şi această lumină urma o linie neregulată, dar foarte precisă, o crăpătură nu mai largă de o jumătate de centimetru săpată în plin mal…

Mişcată încet de Raimondo, fâşia de lumină se urca, se urca tot mai sus… Apoi urmând parcursul crăpăturii, devia brusc spre stânga, la înălţimea unui om şi o luă în direcţie orizontală. Un metru mai departe, forma alt unghi, coborând în zig-zag până la baza malului.

Nu mai încăpea îndoială: aceea nu era decât o deschizătură, închisă cu un singur bloc de piatră încastrat în mal, un bloc care desigur cu mulţi ani înainte sau poate chiar secole, se dezlipise în urma a cine ştie ce cataclism, sau poate mulţumită unei lente şi răbdătoare operaţii omeneşti şi dase la iveală o grotă, poate o galerie, care conducea pe cale subterană spre locul necunoscut, misterios…

După câteva clipe de înmărmurire, în timpul cărora mintea le era frământată de gândurile sugerate de existenţa acestei misterioase uşi, cei patru inşi simţiră voinţa violentă de a acţiona fără întârziere şi Raimondo fu cel dintâi, care spuse:

— Trebuie să deschidem.

— Da! adăogă Ernest, trebuie să scoatem blocul ăsta, sau să-l împingem, să-l întoarcem chiar…

— Şi să intrăm! strigă Francisc.

Dar, deşi tot atât de nerăbdător ca şi ei, Raimondo, mai puţin emoţionat, nu zise nimic.

Privea stânca, pipăind-o şi luminând adâncimea crăpăturii. Şi

după o lungă clipă de tăcere, Raimondo, zise:
— Drept vorbind, nu înţeleg cum s-ar putea deschide. Poate că o trag înăuntru. Poate că o împing în afară. Dar e o greutate enormă de deplasat. Trebuie să aibă în interior vreun truc ingenios.
— Să încercăm s-o împingem.
Toţi trei se proptiră şi împinseră împreună cu toată puterea, dar stânca nu se clinti.
Era vădit că stânca nu putea fi mişcată.
— Avem dinamită, îşi aminti Francisc. Ne putem întoarce mâine şi arunca blocul în aer.
— Dacă nu găsim altceva, vom face şi asta. Dar explozia va atrage pe Boturile roşii. Desigur că nu e asta singura lor ieşire. Ne vor prinde într-un cerc de gloanţe şi ne vor măcelări la sigur în mai puţin de trei minute.
— Dar atunci, ce e de făcut? gemu Rafael.
— Să continuăm să mergem până în fundul prăpăstiei. Nu putem face nimic împotriva acestei uşi de piatră masivă. Nici chiar cu pârghii n-am putea-o mişca.
— Şi totuşi, berberii au mişcat-o, declară Francisc.
— Da! Dar ce vă dovedeşte că ei au mişcat-o? Cred mai curând că se deschide şi se închide dinăuntru. Trebuie să aibă vreun semnal, pe care noi nu-l putem cunoaşte. Şi la acel semnal, cineva dindărătul uşii o deschide.
— Pe de altă parte, chiar dacă am reuşi s-o deschidem ne vom găsi probabil în vreun coridor subteran şi ne vom pomeni în mijlocul Boturilor roşii, desigur mult mai numeroşi decât noi.
— Haidem, oftă tatăl. Să continuăm să căutăm.
Dar Raimondo nu se mişca. Se gândea cu capul plecat. Ceilalţi respectară acea tăcere şi aşteptară ca cercetaşul să le vorbească. Apoi îl văzură zâmbind ca un om căruia i-a venit o idee fericită. Dar nu spune nimic şi porni cu paşi repezi.
— Ah! zise Francisc, încet, dacă am putea întâlni unul sau doi, singuri, i-am prinde şi i-am duce la factorerie, unde desigur că i-am face să vorbească..
— Nu cred, fiule, răspunse grav tatăl. Aceşti mizerabili sunt fanatici. S-ar lăsa mai bine să fie ucişi, sau chiar torturaţi de cât să dezvăluie taina ascunzătorii lor.
Tăcu, oftă. Şi reluă iarăşi cu un accent de adâncă durere:
— Şi totuşi trebuie să-i găsesc, să salvez pe bieţii mei copii. Ah dacă...

— *Acre!* şopti Raimondo. Plecaţi-vă!

Se găseau toţi în acel moment îndărătul unui enorm tufiş de aleoşi pe care tocmai voiau să-l ocolească.

Imobilizaţi brusc, se plecară şi văzură o formă albă precizându-se în fundul prăpăstiei.

— A! şopti tatăl! Pe ăsta trebuie să-l prindem.

— La ce bun, zise Francisc descurajat, de vreme ce eşti sigur că nu va vorbi?

— Nu e nevoie să-l prindem, interveni Raimondo. Trebuie să-l spionăm. Se îndreaptă spre uşa pe care o cunoaştem. Rămâneţi aici! Eu îi voi lua-o înainte. Mă voi ascunde lângă blocul de piatră. Voi vedea, sau auzi semnalul prin care dă de veste să i se deschidă… Poate că voi vedea chiar interiorul. Şi dacă, după cum e probabil nu e decât un singur paznic, care are însărcinarea de a deschide uşa, atunci ne-am putea duce la rândul nostru, l-am ucide fără zgomot şi am merge înainte. Voi urmăriţi-l cu prudenţă.

Şi fără a mai aştepta să-l aprobe sau să-l oprească de la acel proiect riscat, Raimondo se strecură printre stânci şi mărăcini îndreptându-se spre vasta suprafaţă plană de unde veniseră.

Berberul, mergând repede şi cu o vădită siguranţă, trecu la douăzeci de paşi mai sus de aleoşul îndărătul căruia stau îngenunchiaţi cei trei coloni. Se duceau direct spre punctul prin care dispăruseră cu puţin mai-nainte semenii săi.

Cât despre Raimondo, când ajunse la stâncă şi privi în direcţia de unde venea berberul, socoti că acesta mai avea cinci sau şase minute până să ajungă.

— Bun, îşi zise el! Am timp să-mi caut un ascunziş potrivit. Trebuie să mă ascund bine şi în acelaş timp să fiu destul de aproape de uşă ca să pot auzi şi vedea… Din fericire noaptea e luminoasă! Ah! Iată!

Pe când reflecta, se uită în jur şi văzu deasupra uşii un tufiş care înainta mult în afară.

— Are rădăcini solide! murmură Raimondo, voi putea să mă caţăr şi să mă ascund într-însul. Aşa voi fi la doi metri de deschizătură. Voi auzi tot şi voi vedea tot! Ah! La dracu!… Nu voi vedea tot, nu voi vedea decât capul arabului, iar nu uşa şi interiorul… N-am ce face cu tufişul ăsta. Trebuie să caut altceva.

Târându-se pe burtă şi pe genuchi se agăţă de malul care mărginea suprafaţa plană, în partea opusă aceleia de unde venea berberul.

În modul ăsta berberul nu-l putea zări, iar el n-avea de cât să se târască puţin rezemându-se în mâini ca să poată ajunge cu ochii la nivelul pietrei. Un minut după aceea berberul sărea din piatră în piatră. Fireşte, nu văzu cele două mâini albe, care erau singurul punct de razăm ale cercetatului suspendat deasupra torentului şi înainta cu pas liniştit spre uşa de granit.

Raimondo, auzindu-l că se opreşte se ridică în aşa mod în cât ochii să-i fie la înălţimea pietrei şi văzu că berberul ducând mâinile la gură se aplecă spre crăpătura ce despărţea blocul de restul muntelui. Auzi un murmur, un murmur din care nu înţelese nimic. Şi văzu deodată uşa retrăgându-se, înfundându-se în interiorul muntelui, producând un zgomot uşor. Berberul dispăru în gaura întunecoasă. Şi imediat după aceea, uşa fu împinsă înainte, se încastră şi rămase nemişcată.

— Nu e nimic de făcut! îşi spuse Raimondo. Să rostim în faţa crăpăturii o frază din limba lor... e ceva imposibil. Să nu ne mai gândim. Am o idee mai bună.

Trăgându-se înapoi, se ridică în picioare. Încăodată – fără speranţă, dar spre a avea conştiinţa împăcată, examina misterioasa poartă. Ascultă în dreptul crăpăturii, dar nu auzi nici un zgomot. Voi să se întoarcă şi auzi îndărătul lui două voci, care şopteau.

— Ei bine?

Erau cei doi fii ai lui Panunzio. Apoi veni şi acesta. Toţi trei urmăriseră pe berber cât mai de aproape. Dar, nu văzuseră nimic. Raimondo le povesti scena exact şi zise:

— N-am auzit nici măcar o silabă din scurta frază pe care a rostit-o berberul.

Rafael Panunzio oftă şi două lacrimi îi curseră din ochi.

— Se mergem! ordonă cercetaşul.

De data asta, nu mai văzură nici un berber în cale; şi totuşi nu văzuseră de cât cinci, când ştiau bine că fuseseră sute sus pe platou, în faţa factoreriei.

Ajunseră la capătul văii. Şi cei patru oameni, stând pe e stâncă cuprindeau cu privirea întreaga vale până departe unde începeau nisipurile Saharei. Dar nu se zărea nici un berber.

— E ciudat! observă Raimondo.

— Să ne urcăm iar pe platou! zise Panunzio, care tremura de durere.

Urcuşul nu fu greu. O potecă se căţăra pe coasta muntelui. Pe poteca aceea, în fiecare dimineaţă colonul împreună cu fii săi

duceau vitele la păscut în vale şi le aduceau înapoi în fiecare seară. Cei patru inşi se aşteptau ca reîntorcându-se pe platou să vadă pe berberi ocupaţi încă cu vânătoarea de fluturi. Şi erau hotărâţi să intre în luptă cu ei, să ucidă câţiva şi să captureze pe alţii pe care să-i ducă la factorerie.

Erau atât de exasperaţi încât ar fi fost în stare să facă orice. Dar se întâmplă singurul lucru la care nici nu se aşteptau: cele două platouri, cel de la sudul muchii de stânci şi cel din partea de nord, care avea extremitatea ocupată de factorerie, erau absolut pustii…

Pe întinderea netedă nu se zărea nici umbră de berber.

Cei patru inşi se priviră încremeniţi, strângând între degete armele devenite nefolositoare.

— Dar, pe unde au trecut? întrebă Raimondo după o clipă de tăcere.

— Să intrăm în casă! hotărî Rafael Panunzio cu o linişte glacială, mai grozavă de cât un acces de furie.

Cu paşi repezi se îndreptă spre factorerie.

Cu patul revolverului bătu în poartă şi strigă:

— Gianni, deschide! Suntem noi! Nu e nici un berber pe platou.

Cu un zgomot prelung de fiare ce se desfac, poarta greoaie se deschise. Cei patru intrară în curte.

— Închide! ordonă tatăl.

Şi intră în bucătărie.

Sărmana mamă şedea pe un scaun, cu mâinile pe genuchi, nemişcată, cu ochii căscaţi şi cu o privire în care se citea o nespusă durere.

Văzând pe soţul său intrând singur, buzele livide ale nenorocitei se agitară şi rosti cu o voce, care era mai mult ca suflarea unui muribund:

— Rafael… ce-ai văzut?

— Nimic! Nimic de folos! oh! Ce nenorocire!…

Şi doborât de durere, colosul căzu în genuchi, îşi ascunse capul în poala soţiei şi rămase aşa, plângând cu disperare, cu timpul zguduit de suspine… Iar mama, ţeapănă, cu mâinile contractate pe umerii soţului său, lăsă să-i cadă şiroaiele de lacrimi ce i se scurgeau din ochii măriţi de groază.

CAPITOLUL IV
Ideea celor trei cercetaşi

Afară, Raimondo Balsan reţinuse pe Ernest şi Francesco.

— Rămâneţi! Trebuie să discutăm. Eu nu renunţ! E în toate astea ceva misterios, pe care trebuie să-l lămurim. Sute de oameni îmbrăcaţi în alb nu pier aşa în noapte, ca nişte fantome. Veniţi!

Şi îi trase spre un grup format lângă aeroplan de Giovanni Panunzio, Marius şi Jean Bart.

— Prieteni, le spuse el, să ne urcăm pe acoperiş. Acolo vom fi în cel mai înalt punct al factoreriei şi vom putea examina situaţia sub toate aspectele, fără a pierde din vedere platourile, celălalt mal al prăpăstiei şi muntele.

— Raimondo, întrerupse Jean Bart, înainte de a ne urca colo sus, o întrebare.

— Vorbeşte.

— N-aţi văzut nici un berber?

— Nu.

— Nici cel puţin nu i-aţi văzut dispărând în vreun punct al prăpăstiei, cum i-a văzut Panunzio ziua trecută?

— Nu.

— Nu.

— Pe de altă parte noi, din înălţimea acestor ziduri i-am văzut părăsind platoul şi coborând în vale, aproape imediat după plecarea voastră ca şi când un semnal misterios i-ar fi vestit că răpirea copiilor fusese înfăptuită.

— Unde au dispărut? întrebă Raimondo.

— Nu ştiu.

— Dar, în ce mod?

— În modul cel mai natural! Părăsind platoul şi coborând pe poteca ce duce în valea păşunilor. Din înălţimea zidurilor se descoperă platourile de o parte şi de alta prăpăstii şi cercul munţilor la nord, dar marginea propriu zisă a platoului din spre vest împiedecă vederea văii.

— Exact! afirmă Raimondo. Dar atunci, trebuia să ieşiţi, să-i urmăriţi.

— Imposibil. Aveam însărcinarea precisă de a veghea asupra

mamei, a factoreriei şi a aeroplanului.

— Şi apoi, adăogă Marius, nu ştiam dacă acea retragere bruscă a Boturilor roşii nu era o cursă spre a ne atrage afară din incinta sacră. Ei erau sute şi noi numai trei.

— Bine – dar la ce voiai să ajungi cu întrebările tale?

— Să ne urcăm pe acoperiş şi vă voi spune, răspunse ligurul. Cunosc perfect geografia Africei de Sud. I-am studiat foarte de aproape configuraţia fizică atât după hărţi moderne, cât şi după hărţi din antichitate. Şi mai adineaori, gândindu-mă la anumite forme date de exploratori antici munţilor Ahaggarului şi ai Azgarului forme bizare, care par imaginare, dar care ar putea fi reale mi-a venit o idee. Şi această idee, dacă e justă ne va pune pe calea unei explicaţii extrem de simple a unor lucruri ce par inexplicabile. Am vorbit despre asta cu Marius, care mulţumită imaginaţii sale meridionale îşi făcuse încetul cu încetul aceeaşi idee pe care mi-o sugerase mie cunoştinţele mele geografice. Şi Gianni Panunzio întrebat de noi doi ne-a spus că se prea poate ca ideea noastră să fie plauzibilă.

— E adevărat zise Gianni.

— Ciudat! observă Raimondo. Am şi eu o idee. Mi-a venit colo pe când eram în râpă, privind munţii şi am presimţirea că se acordă cu a voastră.

— Să ne urcăm sus! repetă Jean Bart.

Şi luând înaintea celorlalţi, străbătu bucătăria şi se repezi pe scări, urmat de Raimondo, de Ernest şi de Francisc. Marius şi Gianni urmau mai liniştiţi şi trecând pe lângă părinţii prosternaţi în durerea lor, Gianni le zise cu glas în care vibra încrederea.

— Tată! Mamă! Nu disperaţi încă… Totul nu e încă pierdut. Cei trei cercetaşi au în gând ceva, care ar explica totul şi ne-ar permite chiar să regăsim pe micuţi.

Mama tresări, tatăl ridică din umeri. Nici unul nu răspunse. Şi Gianni se duse şi el la ceilalţi, care se urcaseră pe acoperiş.

Cei şase tineri se întinseră cu burta pe pământ pe cele două laturi ale acoperişului aproape plan astfel încât, întorcând abia capul, putea vedea toată circumferinţa orizonului; unii spre sud, ceilalţi spre nord; cei trei cercetaşi de-o parte, ceilalţi trei tineri de partea cealaltă…

— Vorbeşte, tu, întâi, Raimondo, începu Jean Bart. Care e ideea ta?

— Ideea mea mă sileşte să precizez mai întâi câteva întrebări.

— Vorbeşte, zise Ernest.

— Alaltăieri, toţi berberii dispărură în acelaş punct, în prăpastie?

— Da. Cel puţin toţi acei pe care îi vedeam.

— Câţi?

— Vreo treizeci, întrerupse Gianni. Nu mi-au făcut impresia să fi fost mai mulţi.

— Să precizăm: cei dispăruţi în prăpastie?

— Da. Aceia!

— Dar, pe platou erau mai mulţi?

— Oh! Da!

— Atunci, unde s-au dus ceilalţi?

Nimeni nu răspunse.

— Bine! Iată acum, ideea mea… Dar mai întâi. Încă ceva… În afară de perioadele sacre, care durează o săptămână la fiecare cinci ani, se mai văd Boturi roşii?

— Niciodată! afirmă Ernest.

— Aţi auzit zicându-se vreo dată că au fost întâlniţi, în câmpie, sau în munţi, arabi, tuaregi sau berberi, bănuiţi ca fac parte din tribul Boturilor-roşii?

— Niciodată! Şi asta face pe toţi care nu i-au văzut ca noi în nopţile sacre să creadă că Boturile roşii nu sunt altceva decât o simplă legendă.

— Foarte bine! Boturile roşii apar, dispar şi nu se mai văd timp de cinci ani. Şi nu-şi manifestează existenţa de cât în nopţile din săptămâna lunii de sânge, numai pentru a vâna fluturi de noapte şi a răpi victime de rasă străină.

— Întocmai! confirmă Francisc.

— Ei bine, am terminat cu întrebările şi iată ideea mea:

— Mai întâi Boturile roşii au în munţi într-un loc inaccesibil, un domeniu în care trăiesc, fără a se amesteca timp de cinci ani, cu restul oamenilor. Al doilea: pentru a ajunge la acest domeniu, au subterane, dintre care unele în prăpastie, altele în vale, care fac înconjurul acelui cerc de munţi, de la nord… Aceste subterane au intrările foarte ingenios mascate de vegetaţie, sau ceea ce se prea poate, de stânci mobile care când sunt repuse la locul lor nu lasă să se vadă nici un orificiu. Al treilea: aceste subterane nu conduc numai la grote interne, dar chiar la văi interne, la câmpii, păşuni şi poate chiar la grădini, căci dacă Boturile roşii ar locui numai în grote, fie ele imense, săpate de natură în munţi, n-ar putea trăi fără a ieşi afară spre a-şi căuta hrana… În rezumat: nevăzute de aici, din prăpastie, din vale, din câmpia marocană,

domeniile Boturilor roşii trebuie să fie vizibile din înălţimea acelor munţi de colo… care trebuie să le domine, înconjurându-le.

— Dar aceşti munţi, zise Ernest, sunt inaccesibili.

— Dar, aeroplanul nostru? răspunse triumfător, Raimondo.

— Raimondo – urlă Marius, nebun de entuziasm. Lasă-mă să te îmbrăţişez!… E ideea lui Jean Bart! E ideea mea! Eu îmi ziceam în fantezia mea: dac-ar fi aşa totul s-ar explica. Dar nu e cu putinţă. Munţii ăştia sunt un şir de piscuri inaccesibili şi de prăpăstii, atâta tot!

— Tocmai… zise Jean Bart cu glasul lui liniştit. Observaţiile cumpănite ale lui Raimondo, imaginaţia lui Marius şi cunoştinţele mele personale geografice se întâlnesc spre a confirma aceeaşi idee. Şi nu încape îndoială asupra celor ce vom face.

— Nu! Nici o îndoială, la naiba! strigă Marius.

— Cred şi eu! adăogă Raimondo. Să plecăm cu *Aerocul.*

— Când?

— Imediat!

În timpul acestui scurt dialog care le deschidea perspective neaşteptate în privinţa regăsirii lui Victor şi a Cecchinei, atacând pe Boturile roşii prin surprindere în refugiul neviolat până atunci, cei trei fii ai colonului nu deschiseseră gura.

Erau prea mişcaţi şi prea uimiţi ca să mai spuie ceva. Urmară tremurând de emoţie pe cei trei băieţi, care coborâseră în fugă scara. Şi ajunşi jos, văzură pe Raimondo Balsan bătând pe umeri pe tatăl lor.

Rafael Panunzio, ridică cu greutate capul.

— Domnule! zise solemn Raimondo. Ne ducem să căutăm pe Victor şi pe Cecchina. Cu cât vom fi mai mulţi cu atât mai mare va fi şansa noastră de a izbuti.

Scoţând din aeroplan lada cu provizii şi uneltele, putem îmbarca pe doi din fiii dv. aleg pe Ernest şi pe Francisc, care sunt mai mari. Gianni va rămâne cu dv. şi vă va explica. N-avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să fim în domeniul Boturilor roşii înainte de răsăritul soarelui. Mai am benzină suficientă spre a zbura câteva ore. Şi poate că nu ne vor trebui să zburăm mai mult de douăzeci de minute în totul.

Şi fără a avea aerul că observă încremenirea celor doi bătrâni, care păreau că nu cred în realitatea celor ce auzeau, Raimondo se repezi afară. Camarazii săi, apoi ceilalţi trei tineri şi colonul cu soţia sa îi urmară în fugă.

Raimondo puse pe Rafael să ţie farul *Aerocului* ca să lumineze.

Lada fu scoasă din nacelă; de asemenea fură scoase toate uneltele şi instrumentele nefolositoare.

— Înarmaţi-vă! ordonă Raimondo lui Ernest şi lui Francisc. Carabine, revolvere, cuţite de vânătoare. Repede! Plecăm?

Jean Bart şi Marius erau deja la locurile lor. Raimondo se aşeză la volan, după ce fixase la loc farul şi îl stinsese, îndărătul scaunului lui Jean Bart, în locul lăzii puseseră o scândură pe care se aşezaseră cei doi tineri.

— Atenţie! Plecăm! vesti Raimondo.

Lansă elicea şi motorul se puse în mişcare. Aerocul porni prin faţa tatălui şi a mamei înmărmuriţi şi a lui Gianni, consternat că nu lua şi el parte la aventură.

Străbătu o treime din curte, se ridică în aer, trecu pe deasupra zidului, descrise un cerc deasupra platoului, trecu iarăşi deasupra factoreriei şi zbură cu repeziciune spre munţi, înainte de a porni, Raimondo se uitase la ceas. Erau orele 2 şi 12 minute de dimineaţă.

CAPITOLUL V
CA PE TIMPUL LUI MOLOCH

Se poate uşor ghici emoţia profundă, care făcea să bată Inima lui Ernest şi a lui Francesco Panunzio. Pentru prima oară în viaţa lor se urcau într-un aeroplan. Şi încă în ce împrejurări!…

Nu numai că se duceau să găsească explicaţia teribilului mister lângă care trăiau din copilărie, dar mergeau să încerce salvarea „micuţilor” a frăţiorului lor Victor şi a surioarei lor Cecchina, atât de iubiţi, mai ales fiindcă erau cu atât mai mici de cât ei.

Cei trei cercetaşi erau calmi. Începură să aibă acea rezistenţă de spirit, a inimii şi a trupului, pe care o dau primejdiile continue, emoţiile mereu reînnoite şi peripeţiile dramatice ale călătoriilor aventuroase.

Raimondo Balsan conducea *Aerocul* cu măiestrie; Marius, cu mâna dreaptă, unica validă, manevra cu linişte, ori de câte ori era nevoie, pompa de ulei, iar Jean Bart, nefiind nevoit să se ocupe de direcţie cu ajutorul busolei, privea cerul înstelat şi făcea constatări astronomice.

Muntele pe deasupra căruia voiau să zboare spre a vedea ce ascundea, era extrem de înalt.

Dincolo de faimoasa prăpastie, era un alt precipiţiu foarte îngust, o crăpătură lungă şi sinuoasă care mergea de la sud-vest la nord-est. Apoi, muntele se înălţa aproape perpendicular, fiind format din stânci netede, negre, fără nici a vegetaţie. În noapte, părea un zid ce ajungea până la stele.

Şi Raimondo descria, înălţându-se, spirale întocmai ca un aviator, care vrea să bată un record de altitudine.

Briza nocturnă, care venea din spre Sahara şi din valea aceea atât de largă, pătrundea în prăpastie, trecea printr-o crăpătură în precipiţiu, provocând în atmosferă vârtejuri, care împiedicau zborul, făcându-l foarte primejdios.

Cei trei tineri, obişnuiţi cu aşa ceva nu se sinchisiră.

Dar, cei doi fii ai lui Panunzio erau îngrijoraţi. Se ţineau amândoi cu câte-o mână de balustrada nacelei. Se clătinau pe banchetă, întocmai ca şi când s-ar fi găsit într-o căruţă care mergea pe un drum prost.

Ba chiar într-un moment, în care aeroplanul se plecă brusc, lăsară să le scape un mic strigăt.

Şi totuşi erau nişte tineri robuşti şi curagioşi. Dar, primul lor contact cu aeroplanul nu era liniştitor şi instinctul de conservare se revolta atingând acel punct în care teama pune stăpânire pe inima oricărui om, fie el cel mai temerar dintre eroi.

Jean Bart auzi cele două mici strigăte.

Ţinându-se cu mâna de spătarul scaunului său, el întoarse capul şi zise:

— Nu vă speriaţi, prieteni. Vârtejurile ne zguduie ce e drept dar *Aerocul* e un aparat minunat; e prevăzut cu un excelent stabilizator automat. Şi Raimondo îşi cunoaşte aeroplanul, cum îi cunoaşte calul un bun călăreţ. A! Dacă aţi fi fost deasupra lacului Caid, cum am fost, noi. Aţi fi văzut ceva şi mai şi. Acolo ştiu că dansam! Pe Cristof Columba am crezut chiar că n-o să mai scăpăm cu viaţă.

— Înţelegi, se scuză Ernest. E prima oară când zburăm cu aeroplanul.

— Pare că se prăbuşeşte la fiecare moment! adăogă Francisc. Şi se stăpâniră cam ruşinaţi că lăsaseră să se vadă că le era teamă, tocmai ei, nişte tineri trecuţi de douăzeci de ani, pe când copiii aceia de cincisprezece şi de doisprezece ani păreau atât de liniştiţi.

Şi îşi ziceau, privind pe Jean Bart, întors la postul lui, pe Marius şi pe Raimondo, ocupaţi cu conducerea!

— Ba, nişte copii, dar care fac cât mulţi adulţi.

Dar nu avură timp să se gândească prea mult.

Aeroplanul zbura în linie dreaptă, fără zguduiri urmând o diagonală ascendentă şi Raimondo le strigă:

— Iată-ne destul de sus! Acum vom trece cu repeziciune fulgerătoare deasupra crestei muntelui.

Luna se vedea jos de tot la orizont, dar era încă vizibilă de la înălţimea la care se aflau, Stelele însă păreau că pălesc.

— Atenţie! reluă Balsan. Ia ocheanul de noapte, Jean Bart şi observă. Eu trebuie să mă ocup de volan. Marius supraveghează motorul. Voi zbura în linie dreaptă în direcţia lunii.

Apoi, după o mică pauză, reluă:

— Jean Bart, ce vezi?

Ernest şi Francisc aplecaţi fiecare deoparte şi de alta a nacelei, priveau cu înfrigurare în jos. Jean Bart, cu ocheanul său de noapte, distingea amănunte acolo, unde cei doi fraţi nu

vedeau de cât alternative confuze de întunerec şi palide lumini.

Şi Jean Bart, spunea cu glas liniştit şi aproape voios:

— Nu ne-am înşelat, Raimondo. Dedesubtul nostru e un circ imens înconjurat de roci înalte şi aproape drepte. Câmpii, arbori… cascade de apă spumegândă. Circul e oval de la nord-este la sud vest în aceeaşi direcţie în care e orientat lanţul marelui Atlantic. Îl vom traversa în lărgimea lui… tocmai prin centru. Dar această lărgime de şi mai mică de cât lungimea are vreo câţiva kilometri.

Şi fiindcă se oprise brusc, Marius îl întrebă.

— Aterizăm imediat?

— Nu, declară Raimondo. Vreau să parcurg toată lărgimea. Şi când voi vedea în faţa mea creasta munţilor, care formează circul voi vira spre stânga şi vom face înconjurul ovalului. Cât pentru aterizare…

— Pst! făcu Jean Bart. Ascultaţi! Cei cinci tineri ascultară. Şi în puterea nopţii, un zgomot surd, îndepărtat domina uşorul zbârnâit al motorului şi al elicei. Acel zgomot părea uneori acela al unei mari cascade, alteori al unei cataracte… Şi îşi mărea intensitatea, mereu, părând că iese din adâncimi tăinuite.

Şi, deodată cei cinci aviatori, scoaseră un strigăt: părea că aeroplanul atârna într-o parte, atras de o putere irezistibilă spre stânga.

Dar, Raimondo nu-şi pierdu capul. Manevră pârghia de direcţie şi în acelaş timp pe aceea de adâncime cu o îndemânare uimitoare şi *Aerocul* făcu un salt, întorcându-se puţin spre dreapta. Apoi se avântă în linie dreaptă. Şi atunci cei cinci aviatori constatară că zgomotul cascadei îşi micşora din ce în ce intensitatea.

— Pe toţi dracii! bombăni Marius, ce-o mai fi şi asta?

— Ce e, Jean Bart? întrebă Raimondo.

Cu ocheanul la ochi. Jean Bart scrută terenul. Nu răspunse îndată, dar după o clipă zise:

— Nu văd nimic. Într-un punct al circului, un punct care îmi pare situat spre mijloc, se zăreşte un strat gros de ceaţă prin care nu pot vedea. În tot cazul, desigur că e o cataractă care produce zgomotul ăsta, ce se aude din ce în ce mai slab, deoarece ne depărtăm de centru.

— Eu cred, zise Marius, că în fundul cataractei sunt vârtejuri şi aerul deplasat de aceste vârtejuri produce acele zguduiri care erau să ne răstoarne mai adineaori.

— Aşa trebuie să fie! zise Raimondo.

— Vom vedea când se va face ziuă, conchise Jean Bart. Soarele va risipi ceaţa.

— Apropos de zi, observă Marius – ai vreo idee, Raimondo, despre ceea ce vom face?

— Da.

— Eu propun să facem înconjurul circului şi să găsim un platou mai ridicat pe care să putem ateriza. După toate probabilităţile, nu putem fi văzuţi de jos de Boturile roşii, pe care noi îi presupunem singurii locuitori ai acestor ţinuturi. Şi cu ocheanul nostru vom putea să-i observăm în voie. Aceste observaţii ne vor procura elementele necesare care ne vor inspira ceea ce trebuie să facem pentru salvarea lui Victor şi a Cecchinei. Ernest Panuzio!

— Ce e! întrebă tânărul.

— Eşti sigur că tocmai mâine seară va avea loc sângeroasele jertfe?

— Dacă sunt sau nu sângeroase nu sunt sigur, căci toţi acei care vorbesc de ele, n-au fost niciodată martori oculari. Dar, în ce priveşte data, sunt foarte sigur. Berberul, care a fost salvat de tata a vorbit foarte precis. El a spus: „Ultima noapte a săptămânii sacre sunt jertfiţi trei băieţi, sau şase bărbaţi şi femei de rasă străină; şi această ultimă noapte e a douăzeci şi cincea a lunii, care apare pe cer, la apus, sub forma unui cerc, care devine repede de culoarea sângelui:

Şi vă puteţi închipui că am făcut o mulţime de calcule cu ajutorul unui almanah astronomic. Nu încape nici o eroare. De altminteri, iată proba: noaptea asta e a şasea de la dispariţia Boturilor roşii. Cea de mâine va fi deci aceea a jertfei.

— E incontestabil, aprobă Raimondo. Foarte bine! Vom avea deci o zi ca să observăm circul şi pe berberi şi ca să pregătim intervenţia noastră..

Jean Bart, priveşti mereu?

— Da, dar nu văd nimic nou.

— Iată-ne lângă munte, zise Marius.

— Încep înconjurul! zise Raimondo. Şi plecându-se puţin pe aripa dreaptă, *Aerocul* viră descriind un sfert de cerc.

Cu o viteză de 150 kilometri pe oră, aeroplanul întrebuinţă exact douăzeci şi cinci de minute spre a înconjura circul oval întorcându-se în punctul de unde virase, punct pe care Marius îl recunoscu, căci observase în timpul virajului o stâncă ascuţită şi

dinţată ca un ferăstrău.

Deci, circul avea aproximativ şaptezeci de kilometri în circomferinţă.

Pe când *Aerocul* efectua acel înconjur, Jean Bart observase într-un punct al crestei, o platformă stâncoasă destul de lungă şi de largă, pe care aeroplanul ar fi putut ateriza fără primejdie.

— Bun! zise Raimondo, aplecându-se, puţin ca să vadă. Vom ateriza aici!

Şi după ce termină virajul, dirijă aeroplanul într-acolo.

Luând-o în sensul lungimii, ateriză fără nici un incident. Când roţile încetară de a se mai învârti, extremitatea; platformei era încă la douăzeci de metri. Totul mergea bine. Debarcară. Împinseră aeroplanul în spre un fel de bastion, care era de partea opusă centrului circului şi îl legară cu frânghii de asperităţile stâncii.

— Aşa! zise Raimondo, când terminară. Astfel *Aerocul* va rămâne invizibil şi în acelaş timp la adăpost de vânturi. Şi ne va fi foarte uşor să-l dezlegăm şi să-l facem să-şi ia zborul într-o clipă. Deci, pentru un moment, totul merge bine. Acum nu mai avem altceva de făcut de cât să aşteptăm să se facă ziuă.

Jean Bart consultă cronometrul.

— Nu mai e mult până la ziuă. Acum sunt ceasurile 2 şi 47. În anotimpul acesta soarele răsare, prin locurile astea puţin timp după ora trei.

— Iată zorile! zise Marius, arătând cu mâna spre i sud-est.

Într-adevăr la orizontul îndepărtat se ivea o lumină trandafirie.

Apoi, absenţa crepusculului atât dimineaţa cât şi seara, fiind unul din fenomenele speciale în apropierea tropicelor, acea lumină roşiatică se întinse cuprinzând jumătate din bolta cerească. Apoi se păru că un arc ascuns în dosul pământului ar fi azvârlit o lungă săgeată de aur, care ajunse până la zenit, apoi alte două, apoi un semicerc de raze şi însfârşit globul minunat al soarelui… Se făcuse ziuă.

În grabă, înainte de a pleca, Gianni azvârlise în nacelă un sac, în care pusese, la întâmplare de ale mâncării.

Ernest, căruia emoţiile nocturne îi treziseră pofta de mâncare, se gândi la sac şi îl scoase.

Toţi se aşezară în semicerc, într-o mică depresiune de unde puteau vedea totul, fără a fi zăriţi şi deschiseră sacul. Erau în el pâine, friptură rece, banane, smochine şi o sticlă de cafea.

Cu toate că mâncaseră atât de bine seara, le era la toţi foame

şi mâncară în tăcere. Ernest răsuci repede cinci ţigări. Le aprinse cu un amnar pe care îl avea la el şi le împărţi fiecăruia.

Terminându-şi ţigara, Raimondo zise:

— Şi acum trebuie să căutăm să nu pierdem nimic din cele ce se vor petrece în circ. Jean Bart ia-ţi ocheanul şi observă. Ne vei spune ce vezi. Iar noi vom privi cu ochii liberi în jurul nostru, observând cele mai mici amănunte.

— Să ne întindem pe burtă, cu bărbia pe marginea platformei, propuse Marius.

— Ai dreptate, ziseră ceilalţi.

Vom vedea mai bine şi vom fi mai ascunşi.

Dar, Jean Bart nu aşteptase sfatul lui Marius.. Ţinând ocheanul cu dreapta, rezemat puţin într-o rână ca să nu apese pe braţul stâng, el cerceta în jur.

Iar ceilalţi patru, câte doi de fiecare parte, lângă dânsul, priveau cu toată forţa lor vizuală.

Încetul cu încetul se făcu ziuă. Se distingeau din ce în ce mai clar amănuntele muntelui, care se vedea şi mai accidentat în interior de cât în exterior. Fără că subterane ar fi fost imposibil ca cineva să iasă, dacă ar fi intrat în acel circ atât de straniu.

— Suntem la cel puţin o mie metri înălţime observă

— Ernest.

— Şi mai mult încă, exclamă Marius. Înainte de a coborî din aeroplan am consultat barometrul. Suntem la 1270 metri deasupra nivelului mării.

— Da nu la mai mult de patru sute de metri de la suprafaţa solului acestui circ, răspunse Raimondo.

— Aproximativ, adăogă Jean Bart.

— Aha! exclamă, Marius, priviţi ceaţa din centrul circului. A început să se risipească.

— Da, aerul se încălzeşte şi o face să se împrăştie.

— Atenţie! Jean Bart.

— Tocmai într-acolo mă uit şi eu! Şi timp de vreo zece minute nu mai ziseră nimic.

Şi spectacolul, care, văzut cu ochiul liber era straniu şi feeric, deveni fantastic când îl văzură toţi prin Jean Bart, care-l privea prin ochean.

Deodată ceaţa se împrăştie şi apăru o cataractă formidabilă care părea să fi avut o lărgime de un kilometru şi o sută metri înălţime. Această cataractă marca mijlocul circului; spre sud-vest solul era un plan ridicat asemenea unei trepte deasupra părţii de

nord-est.

Tinerii se găseau în fundul acestei părţi din spre nord-est, exact în faţa cataractei pe care o vedeau în toată lărgimea.

Cataracta era compusă din şapte râuri, care căzând la început în cascade, îşi continuau apoi cursul liniştit prin câmpie.

În punctul în care se întâlneau, formau un vast lac, care la rândul lui, într-un singur bloc cădea peste o treaptă. Într-un bazin natural. Şi aici era ceva fantastic.

Apa căzută în acel bazin nu se scurgea apoi în câmpie! sub forma unui râu ci rămânea în bazin!

— E uluitor! exclamă Raimondo.

Unde se duce toată apa asta?

Şi atunci Jean Bart vorbi.

— Ascultaţi-mă, fără a mă întrerupe, zise el, celorlalţi tineri, care îi sorbeau cuvintele cu aviditate: La baza cataractei, bazinul natural în care cad apele, formează un vârtej tumultos. Apele se învârtesc acolo cu o repeziciune vertiginoasă. Această mişcare de rotaţie e desigur cauzată de orientarea cataractei faţă de bazin. Apele cad în bazin dintr-o parte, aşa că se învârtesc. În fundul bazinului, la mijloc, trebuie să fie o gaură, un puţ natural în care apele se prăvălesc spre a se pierde apoi în interiorul pământului, de unde reies desigur pe flancurile exterioare ale muntelui sub forma a mii de izvoare. Şi apa care cade din cataractă se învârteşte înaintând spre acest centru aspirator, formând vârtejuri şi remouri formidabile. Acest bazin e un adevărat abis. Dar asta e în josul apei. Aşteptaţi. Mă uit acum deasupra cataractei, în susul apei, la lacul format de cele şapte râuri. Oh! Oh! Aşteptaţi. Se făcu o tăcere în timpul căreia cei patru tineri aşteptau cu inimile bătând.

Şi cu o voce, a cărei tremurătură fu percepută de toţi, Jean Bart reluă.

— În mijlocul lacului e o stâncă. O stâncă enormă găurită la mijloc în forma unei punţi. Formează un cerc izolat în mijlocul lacului. Aşteptaţi! Pe stâncă e ceva... Văd! văd! E o statuie neagră, monstruoasă, cu un chip oribil, roşu. Stă par-că jos pe picioarele îndoite. Are mai multe braţe... Mi-a aduc aminte! Da! Da! Am mai văzut statui asemănătoare desenate, în istoria popoarelor antice. E statuia lui Moloch. Moloch-ul Cartaginezilor. Moloch-ul care înghite copiii. Cartaginezii aduceau zeului Moloch jertfe omeneşti. Era o statuă goală pe dinăuntru, în care aprindeau focul. Şi în acest foc, prin gura deschisă a monstrului

de bronz azvârleau copiii vii. Aceşti berberi au păstrat, după atâtea secole idolatria feroce, a cartaginezilor. Dar nu aruncă în foc pe victimele jertfite zeului lor, căci statua n-are nici un orificiu Dar atunci. O Doamne! Pe Cristof Columb! Văd! Înţeleg! Aşteptaţi, tăceţi! Colo în partea de sus a lacului e o piroagă, două, trei pirogi. Sunt legate la câţiva metri de mal cu ajutorul unor frânghii... între două râuri, exact în linie dreaptă, în faţa statuii. Şi în piroage... Oh! E cu putinţă?... Da, da sunt trei forme omeneşti... una în fiecare pirogă... îmbrăcate în alb... dar văd capetele. Sunt prea departe, nu le pot distinge... Dar, nu încape îndoială sunt cele trei victime. Nu! Nu! Nu vă mişcaţi! aşteptaţi! în unghiul de pământ care se întinde între râuri, pe mal, se văd stând jos,. Nemişcaţi, sute de berberi cu chipurile înroşite. Ei aşteaptă desigur ora sacrificiului! Înţelegeţi? Când va veni ora, vor tăia frânghiile pirogilor, care vor fi luate de curentul celor şapte râuri, ce conversează toate spre Moloch. Ele vor aluneca spre cataractă, vor fi târâte şi vor cădea în bazinul în care se deschide puţul acela ce stă gata să le înghită.

— Să plecăm! Să plecăm! bâlbâi Ernest, care nu se mai putea conteni. Haidem să tăiem frânghiile, să smulgem victimele, să le ducem cu aeroplanul... E uşor...

— Da! Da! Haidem! Haidem! urlă Marius tot atât de emoţionat ca şi el. Şi pe când Jean Bart observa mereu prin ochean, pe când Raimondo, grav, reflecta, Marius, Ernest şi Francisc se agitau, vorbeau împreună, gesticulau, când vocea lui Raimondo, poruncitoare, aproape aspră îi făcu să se imobilizeze.

— Destul! Destul! Nu vă mişcaţi! Sunteţi nebuni? Strigaţi cât vreţi, distanţa e prea mare şi zgomotul cataractei prea puternic pentru ca berberii să vă poată auzi! Dar, nu vă ridicaţi, dacă ţineţi la viaţa celor doi copii. În picioare, v-aţi profila în linii negre pe cerul senin. Şi ştiţi bine că berberii care îşi cunosc prea bine munţii şi-ar da seama îndată că acele linii nu pot fi nici trei arbori, nici trei stânci. Şi-apoi ar putea să ucidă victimele şi în alt mod de cât acela presupus de Jean Bart şi care e desigur cel adevărat... V-aţi liniştit? M-aţi înţeles?

Potoliţi şi deveniţi prudenţi mulţumită cuvintelor energice şi înţelepte ale lui Raimondo, Marius şi cei doi fraţi rămaseră nemişcaţi, întinşi pe pământ, cu ochii ţintiţi asupra lacului, pe malul căruia, berberii adunaţi, păreau o masă albicioasă, iar cele trei piroage, trei mici buturugi plutind pe apă.

— Mă ascultaţi? insistă Raimondo.

— Da! Da! răspunseră împreună cei doi fraţi.

— Aveţi încredere în mine?

— Da!

— Da!

— Ei bine! Aşteptaţi! Jean Bart observa, examinează, calculează şi spune-mi dacă crezi că *Aerocul* plecând de aici exact în momentul în care piroagele vor fi dezlegate, va putea ajunge odată cu ele sub statua lui Moloch.

— Bine. Aşteaptă!

Unu, două, trei, patru minute poate, trecură în tăcere pe când zgomotul formidabilei cataracte ajungea până la urechile lor.

Şi deodată Jean Bart zise brusc:

— Mai aşteaptă puţin… întâmplarea îmi procură un punct de observaţie.

Alte minute trecură…

În inima celor doi fraţi creştea o teamă chinuitoare, în care îi făcea să se înăbuşe.

Şi Jean Bart, însfârşit zise aproape vesel.

— Iată. Raimondo, în momentul în care mă întrebai, vedeam ceva negru alunecând pe apele râului central, acest lucru negru luat de curent e un trunchi de arbore. Am urmărit în ritmul secundelor, durata acestui parcurs, după viteza curentului până la Moloch. A făcut opt minute. Lansând *Aerocul* în zbor planat cu maximum de viteză, nu ne trebuie mai mult spre a ajunge la statuia lui Moloch.

— Bine! zise Raimondo cu glas liniştit, dar plin de autoritate. Nu ne vom mişca de-aici cât timp piroagele vor rămâne legate. Când vor tăia frânghiile vom pleca şi prinzând piroagele vom răpi victimele în momentul în care vor fi între Moloh şi cataractă.

CAPITOLUL VI
Aerocul în primejdie

Altă tăcere…

Marius şi Jean Bart înţeleseseră gândul camaradului şi şefului lor, căci între cei trei cercetaşi afecţiunea şi primejdiile înfruntate împreună creaseră o înfrăţire de idei şi o telepatie ce rareori se dezminţea. Dar Ernest şi Francisc, înnebuniţi la gândul că Victor şi Cecchina erau desigur în acele piroage, expuşi, condamnaţi să fie înghiţit de abis. Nu înţeleseseră alt nimic din cuvintele lui Raimondo decât un lucru: că trebuiau să aştepte.

Şi Ernest, livid, cu ochii fulgerători şi corpul tremurând de emoţie, de durere, de nerăbdare, de furie îi strigă:

— Să aşteptăm? De ce să aşteptăm când pericolul e iminent şi în fiece minut…

— Destul! Domnule Ernest, îi tăia vorba Raimondo. Taci! Nu e nevoie de furie acuma, ci de sânge rece şi de judecată. Înţeleg îngrijorarea dumitale şi a fratelui dumitale. Înţeleg nerăbdarea voastră. Dar această nerăbdare, dacă eu aşi seconda-o ar pricinui moartea lui Victor şi a Cecchinei.

Apoi urmă cu un ton mai îmblânzit:

— Nu înţelegeţi că se prea poate ca unul din aceşti berberi să fi călătorit prin Libia şi să ştie ce e un aeroplan? Şi că vederea aparatului nostru s-ar putea să nu-i sperie? Că văzându-ne venind în spre ei şi-ar da seama că vrem să eliberăm victimele şi deci se vor grăbi, nu să taie frânghiile, ci să ucidă pe copii? Arătându-ne înainte ca ei să fi tăiat frânghiile, riscăm să pierdem totul.

Plecând numai când piroagele vor fi dezlegate, suntem siguri că vom salva victimele, târâte de curent destul de departe de berberi. Iată de ce, Ernest, trebuie să aşteptăm.

— Are dreptate, confirmă Francisc.

— E adevărat, mărturisi Ernest. Dar mă tem că atunci când piroagele vor fi dezlegate nu vom ajunge la timp.

— Vom ajunge, o repet, asigură Jean Bart cu energie. Vom ajunge la Moloch înainte ca piroagele să fi trecut pe sub el.

— Ne va fi uşor atunci să le prindem, adăogă Raimondo, lăsându-ne să fim târâţi împreună cu ele de curent. Imediat după

aceea ne vom lua zborul şi vom dispare împreună cu copii.

— E limpede ca ziua, zise Marius. Şi Boturile roşii or să facă un bot… e cazul să spunem!

Şi milanezul nu se putu abţine să nu râdă gândindu-se la „botul” pe care aveau să-l facă berberii văzând aeroplanul răpindu-le sub nasul lor, victimele trimise spre abisul închinat zeului Moloch.

Veselia lui Marius goni şi ultimele temeri din inima şi din spiritul celor doi fraţi.

Şi nu le mai rămase altceva de cât să aştepte. Întocmai după cum prevăzuseră aşteptarea dură toată ziua. Şi toată ziua cei cinci tineri stătură aproape nemişcaţi, dar nu întinşi la soare. Se înlocuiră pe rând în marginea platformei ca să1 supravegheze pe berberi. Şi când nu erau de sentinelă, stau ia umbră, sub aripile aeroplanului.

Pe malul lacului, berberii strânşi la olaltă nu se mişcară toată ziua. Uneori scoteau un strigăt prelung, care făcea sa vibreze văzduhul, dominând zgomotul cataractei. Apoi, după scurte invocări adresate zeilor lor, rămâneau muţi. Nu se mişcară nici ca să mănânce. Fără îndoială, această ultimă zi a săptămânii sacre trebuie să fi fost pentru ei o zi de ajunare.

Ce lungi li se părură orele celor cinci tineri!

Dar, timpul, care pare atât de încet nerăbdării omeneşti îşi urmează acelaş mers regulat şi implacabil.

Se făcu seară şi soarele înroşit se scoborî spre creasta munţilor.

Şi luna plină apăru pe cer.

Atunci se observă o mişcare febrilă printre berberi. Mulţi dintre ei se ridicară. Strigătele deveniră continue.

— E momentul, zise Ernest, cu glasul răguşit.

— Nu încă, răspunse Raimondo, calm. Dar când soarele va fi dispărut, va fi clipa decisivă şi atunci, probabil, vor tăia frânghiile piroagelor.

— Da, dar soarele abia atinge creasta muntelui.

— Trebuie să ne pregătim totuşi! obiectă Francisc, şi mai mişcat de cât fratele său.

— Asta da! Jean Bart observă-i mereu şi dă-ne imediat de veste. Noi vom dezlega *Aerocul* şi vom sta gata de plecare.

Nu le trebui mai mult de trei minute.

— Vino de te îmbarcă Jean Bart, zise Raimondo. Din nacelă vei putea observa tot aşa de bine cu ocheanul tău. Un minut după

aceea, fiecare era la postul său.

De cele două ancore, care din fericire fuseseră uitate în nacelă, deşi toate celelalte lucruri grele fuseseră scoase, ei legară două frânghii, iar Ernest fabrică cu îndemânare o a treia ancoră din fragmente de stâncă. Le trebuiau trei ancore ca să-le poată lansa asupra celor trei piroage şi să le tragă spre ei.

Când totul fu gata, fură nevoiţi să mai aştepte încă, clipe de chinuitoare aşteptare. Jean Bart observa mereu prin ochean. Raimondo stă atent la volan. Marius şi cei doi fraţi priveau soarele, al cărui disc roşu era pe trei sferturi mascat de creasta muntelui.

Pe malul lacului, strigătele berberilor. Deveniseră atât de puternice încât acopereau zgomotul cataractei.

Deodată ziua dispăru. Urletele religioase încetară brusc şi cu tot zgomotul neîntrerupt al apelor, se părea că domnea o tăcere adâncă.

Soarele dispăruse cu totul. Luna, sub reflexele sale, se colora în roşu.

— *Acre!* urlă Jean Bart. Unu! Doi! Trei! Frânghiile piroagelor au fost tăiate. Elicea aeroplanului începu să se învârtească. *Aerocul* porni pe roate, decolă, străbătu platforma în toată lungimea şi se înălţă în aer; condusă cu sânge rece de Raimondo, pasărea mecanică se avântă în linie dreaptă cu viteza unui bolid spre stânca în formă de punte, dominată de statua lui Moloch.

Jean Bart lăsase ocheanul. Îi ajungeau acum numai ochii spre a vedea. Marius observa mecanismele şi motorul.

Cei doi fraţi Panunzio, livizi, cu dinţii strânşi ţineau fiecare câte o ancoră şi o frânghie.

Şi deodată o clamoare formidabilă se înălţă spre cer. Fu atât de violentă încât acoperi zgomotul cataractei deşi era din ce în ce mai apropiată.

— Ne-au văzut! urlă Marius.

— Da, zise Jean Bart şi se agită, dar degeaba… Oh! Oh! Dar ce se petrece…

— Ce lucru? Ce lucru? întrebară cei doi fraţi.

— Boturile-roşii au lansat alte piroage pe lac. Se îmbarcă, în ele. Şapte, opt, douăsprezece piroage! Şi cel puţin douăzeci de berberi în fiecare.

— Oh! exclamă Marius, ce fanatism! Speră să ajungă victimele, să le sustragă salvatorilor şi se vor prăvăli în abis împreună cu ele.

— Nu cu ele, ci singuri, îi tăia vorba Raimondo.

Cei doi fraţi păreau împietriţi.

Raimondo, care întoarse capul o clipă, îi văzu astfel.

— Ernest! Francisc! le strigă el! Sânge rece pentru Dumnezeu, sau totul e pierdut.

— *Acre!* strigă Jean Bart, atingem!

Şi douăzeci de secunde după aceea Aerocul atinse apa.

— Acţiunea elicei, contrabalansează pe aceea a curentului, asigură Raimondo. Las motorul în plină viteză. Vom rămâne nemişcaţi pe apă. Ea ne va trage înapoi şi elicea înainte. Cele două forţe se vor neutraliza, aţi înţeles?

În adevăr, se petrecu întocmai. La douăzeci de metri de stânca în formă de puncte, hidroavionul se opri imobil.

Iar piroagele?

Se vedeau venind cu o repeziciune vertiginoasă.

Trei în primul rând – acelea ale celor trei victime – una lângă alta, lipite prin forţa centrifugă a curentului. Apoi ceva mai departe acelea ale berberilor.

— Atenţie toţi! urlă Raimondo, Marius, te simţi destul de sigur ca să poţi azvârli cu o singură mână ancora formată din pietre?

— Vezi bine! răspunse cu energie, Marius.

— Bine! Eu rămân la volan. E mai bine.

— *Acre! Acre!* strigă Jean Bart. Trec pe sub Moloch! Oho! Iată-le.

Cele trei piroage în două secunde ar fi trecut în stânga *Aerocului* aproape pe sub aripă.

— Eu cea dea treia! strigă Ernest.

— A doua! urlă Francisc.

Marius nu vorbi! Înţelese că ştiindu-l mai slab din pricina braţului rănit îi lăsau grija să prindă piroga cea mai apropiată de *Aeroc.*

— Azvârliţi! ordonă Jean Bart.

Cele două ancore şi pietrele zburară. Căzură unde trebuia. Frânghiile se întinseră.

— Trage, trage! ordonă iarăşi Jean Bart şi ajută pe Marius să tragă, deoarece cu o singură mână nu putea.

În mai puţin de un minut trei mici corpuri îmbrăcate în lungi tunice albe, trei corpuri în care Ernest şi Francisc recunoscuseră pe Victor şi Cecchina şi (cu ce strigăte de bucurie nebună) pe Rosetta... da Rosetta! Ultima născută, aceea care dispăruse cu cinci ani în urmă! Trei mici corpuri adormite stau pe genunchii lui

Ernest şi ai lui Francisco.

— *Acre!* urlă în acelaş timp Marius. Iată Boturile roşii!

— Mii de draci! ţipă Raimondo! Piroagele vin în spre noi! Dacă ne lovesc, desfundă nacela!

— Stinge motorul şi lasă să ne ducă curentul, urlă Jean Bart.

Motorul fiind oprit, aeroplanul fu târât de curent îndărătul piroagelor goale şi înaintea celor douăsprezece piroage pline de berberi, care urlau şi gesticulau ca nişte turbaţi.

Din fericire, berberii n-aveau arme. Şi dacă ar fi avut numai arcuri şi săgeţi, erau atât de aproape de *Aeroc* încât aviatorii, cu tot parbrizul care-i apăra, ar fi fost în mare primejdie.

Dar cei trei cercetaşi nu se gândeau la o astfel de primejdie.

Se gândeau la aceia a cataractei spre care erau târâţi. Şi nici unul nu mai vorbi. Raimondo executa singura manevră posibilă. Mânuia cârma nacelei – care era separată de aceea a avionului şi nu funcţiona de cât când aeroplanul servea ca barcă – în aşa mod în cât să vireze pe apă şi să meargă spre cataractă cu faţa, iar nu de-a-ndărătelea.

Raţionamentul său era simplu şi just: „când voi fi lansat înainte, voi pune motorul în mişcare şi vom zbura deasupra cataractei în loc de a cădea în abis!”

Deodată, Jean Bart, strigă:

— Pe Cristof Columb! Fuzelajul e găurit într-o parte. Se umple cu apă! Una din cele trei piroage trebuie să fi rupt pânza!

— Mii de draci! bombăni Marius, ridicându-se. Echilibrul Aerocului va fi compromis.

Toţi păliră, chiar şi Francisc şi Ernest, care priveau, fericiţi, pe cei trei copii, adormiţi, adormiţi desigur mulţumită vreunui narcotic.

Cei trei cercetaşi se gândiră că *Aerocul* nu fusese niciodată într-o primejdie mai mare. Pierderea echilibrului însemna răsturnarea în abis, chiar în clipa când trebuia să-şi ia zborul.

Dar, Raimondo avu o idee:

— Marius şi Jean Bart, zise el cu sânge rece. Luaţi-vă browningurile şi găuriţi cât puteţi celula avariată a fuzelajului. Astfel, apa, intrată printr-o spărtură, va ieşi prin toate găurile de dedesubt, când ne vom înălţa. Şi echilibrul nu va mai fi distrus. Dar vedeţi, să ochiţi bine. Nu sfărmaţi armatura! Mai avem două minute. Trageţi!

Palizi, cu dinţii strânşi, Marius şi Jean Bart, scoaseră browningurile. Opt detunături răsunară. Între timp *Aerocul*

terminase virajul şi cu repeziciunea unei săgeţi se îndreptă spre cataractă.

Îndărătul lui, în cele douăsprezece piroage, peste doua sute de berberi urlau de furie neputincioasă şi poate şi de speranţa că pasărea mecanică plină cu oameni se va prăvăli în abis, întreind astfel numărul victimelor oferite lui Moloch. Era sinistru!

Lacul nu mai era luminat de cât de lumina difuză a lunii de sânge. Apa avea reflexe roşiatice.

— Cu Dumnezeu înainte! strigă Raimondo.

— Cu Dumnezeu înainte, răspunseră Marius şi Jean Bart.

Raimondo lansă elicea şi în clipa în care ajunse la cataractă manevră cârma de adâncime.

Aerocul decolă, se înălţă.

— Victorie! Victorie! urlă Marius.

Un vârtej făcu ca Aerocul să execute un salt formidabil şi o cădere aproape verticală. Dar Raimondo îl îndreptă, îi dirijă spre cer.

— Victorie! strigă el atunci.

O clamoare formidabilă îi răspunse. Venea de la cei două sute de berberi ale căror piroage făceau saltul mortal în cataractă, fiind înghiţite de abisul vertiginos.

Şi aplecaţi deasupra copiilor adormiţi pe genunchii lor, Ernest şi Francisc plângeau cu lacrimi fierbinţi.

CAPITOLUL VII
Spre Lisabona. Spre New-York!

Abia a treia zi după noaptea aceia de groază cei trei cercetaşi părăsiră, spre a nu se mai reîntoarce, factoreria lui Rafael Panunzio.

În cursul zilei de repaos ce-şi acordară, repărară celula fuzelajului, ruptă de pirogă şi găurită de gloanţele revolverelor.

Apoi, dormiseră o noapte întreagă, înfăşuraţi în cămăşi împrumutate de buna doamnă Panunzio, în cearceafuri curate, după o baie răcoritoare.

Şi când, în dimineaţa zilei fixate pentru plecare apărură în bucătărie, veseli şi repauzaţi, fură primiţi de întreaga familie, căreia îi redaseră fericirea.

Rosetta, mica Rosetta, drăgălaşa fetiţă pe care Boturile roşii o păstraseră cinci ani, fără îndoială din pricina abundenţei de victime, rezervând-o pentru o jertfă ulterioară, Rosetta ţinea de mâini pe Victor şi Cecchina. Şi cei trei copii săriră de gâtul salvatorilor lor.

Apoi luară dejunul, pregătit cu dragoste de fericita mamă.

Şi după ce obţinură de la cercetaşi promisiunea că vor trimite guvernului italian şi ziarelor italiene, un raport asupra obiceiurilor şi existenţei Boturilor roşii şi asupra primejdiei ce reprezintă acest trib straniu pentru colonii europeni.

Rafael Panunzio prezintă lui Raimondo o cutioară de bijuterii, zicându-i:

— Deschide.

Raimondo deschise cutioara, care conţinuse desigur pe vremuri o pereche de cercei, şi văzu lucind trei frumoase diamante.

— Ce sunt astea? întrebă el uimit.

— E o amintire de la mine, un omagiu de gratitudine, de admiraţie şi de dragoste pentru voi. Mi-au fost date de berberul pe care l-am salvat din ghearele leului. Era un şef. Aceste trei diamante împodobeau mânerul săbiei sale. Veţi face din ele trei inele, unul de fiecare. Ele vă vor aminti pe cei trei copii pe care ia-ţi salvat.

— Dar nu putem primi, zise Raimondo. În caz de nenorocire

aceste trei diamante constituie o mică avere pentru copiii dv. pe când noi, gândiţi-vă numai! Suntem pe cale să câştigăm, trecând Atlanticul, un milion de dolari!

— Dar nici noi, răspunse Panunzio nu suntem săraci. N-aveţi grijă. De douăzeci şi cinci de ani am făcut mari economii şi câştigăm destul de bine. Vă rugăm deci să primiţi aceste trei diamante ca o amintire.

Cei trei cercetaşi se văzură nevoiţi să cedeze în faţa atâtor insistenţe. Apoi după zeci de îmbrăţişări, printre lacrimi şi urări de fericire, ei se îmbarcară pe Aeroc şi peste puţin se înălţară în strigătele de Trăiască Italia! îndreptându-se spre Portugalia de unde voiau să pornească spre a câştiga premiul Camegie.

Aveau să izbutească de data asta? Aveau să se apropie de victorie sau să fie iarăşi ţinuţi în loc de destin? Acesta e secretul viitorului.

A se citi urmarea în fascicola nr. 5:

LUPTA DE LA KASBA

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI